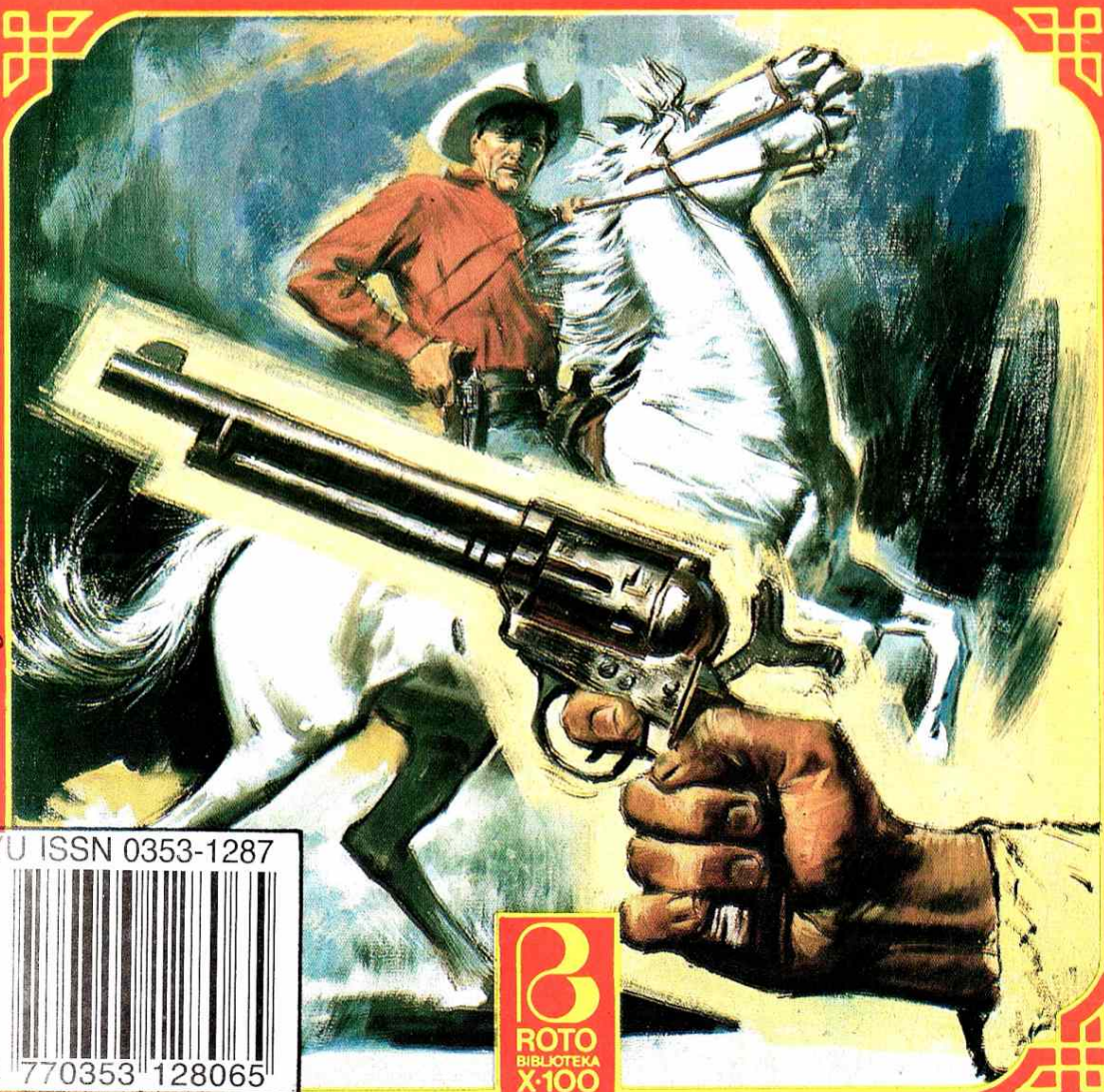


WESTERN

A. Deris

NE PUCAJ U LEĐA



BROJ 138 • 3550 DINARA

YU ISSN 0353-1287



9 770353 128065

ROTO
BIBLIOTEKA
X-100

VESTERN

138

1989

A. Deris

NE PUCAJ U LEĐA

A. Deris

PESNICAMA PROTIV KOLTA



X-100



Odgovorni urednik
MIŁORAD PREDOJEVIĆ

Urednici izdanja
PIROŠKA MATIĆ
JOVAN ČANADANOVIĆ

Recenzent
V. URBAN

Naslovna strana
G. P. A MÜNCHEN

Izdaje i štampa NIŠRO »DNEVNIK«, OOUR Izdavačka delatnost, Vojvođanskih brigada 7. Novi Sad, telefon (021)621-555 ● Žiro-račun 65700-603-6350 ● Direktor NIŠRO »Dnevnik«: **Jovan Smederevac** ● Rukovodilac OOUR Izdavačke delatnosti: **Ilija Vojnović** ● Glavni i odgovorni urednik: **Todor Đurić** ● Grafički urednik: **Juliš Arvanitidis** ● Sekretar Redakcije: **Zdenka Karabasil** ● Korektor: **Jovan Uglješin**
● Tiraž: 32000 primeraka

NE PUCAJ U LEĐA

Frenk Norton je promolio glavu kroz prozor kabine i začuđeno se zagledao u Dejvida Arnolda, koji je stajao na prednjoj palubi broda »Misuri Star« i kao lud mahao rukama, vičući:

— Vatraaaa! Požaaaar!

— Šta ti je, Dejvi? — doviknuo mu je Frenk. — Da nisi popio malo više vatrene vodice, pa ti se požar privida? — Ja ne vidim ništa.

— Brod gori! — unezvereno je vikao Dejvid Arnold. — Opet gori! Naravno da ne vidiš, vatra je dole, u potpalublju! Tamo su već Hari i Džim!

Frenk je znao da u potpalublju ima velikih bala pamuka i da je, ako tamo zaista gori, na pomolu katastrofa.

Otkako su pošli na put, ovo nije bio prvi slučaj da se nešto slično događa na brodu.

Pomislio je na to da bi ovaj požar bio samo poslednja neobična slučajnost u nizu slučajnosti koje su ih pratile već izvesno vreme.

Sada mu je prvi put palo na pamet da tu ipak ima i nečeg drugog, da ne može sve biti slučajno.

— Odmah dolazim! — doviknuo je Frenk kroz prozor kabine.

Uvukao je glavu u kabinu, hteo da izađe iz nje, ali je onda čuo ledeni glas koji mu je tiho, ali preteći rekao:

— Ne ideš nikud!

Istovremeno, Frenk je osetio, na vratu, cev revolvera.

Da li je to neumesna šala nekog od njegovih drugova ili je posredi nešto drugo? — upita se Frenk. Osetio je da taj čovek, njegov revolver i požar u potpalublju imaju neke veze.

Ipak, nastojeći da deluje što hladnokrvnije, nasmejao se i prividno mirno upitao:

— A, vi ste slepi putnik? Dobrodošli na najlepši brod koji plovi ovom velikom rekom...

Frenkov sagovornik kao da nije očekivao tako mlaku reakciju na svoju pretnju, pa je jedno vreme ćutao, zatečen. Onda je rekao:

— Okreni se. Samo, pazi, polako!

Frenk se okrenuo.

Ugledao je nepoznatog čoveka, kao što je i očekivao. Već prvi pogled na njega, tačnije na njegovo lice, bio je dovoljan da Frenk zaključi da taj čovek ima pravi zločinački izgled. Bili su mu grubi i pogled, i koža, i vrat... Ogroman kukasti nos i debele čupave obrve upotpunjavali su sliku okorelog kriminalca.

Frenk pogleda preko njegovog ramena, a onda pogled vrati na njegovo lice, gledajući ga pobedonosno.

Ponovo pogleda iza nepoznatog tipa i brzo reče:

— Dobro ga lupi u potiljak, Pite!

Tip se okrenu munjevitom brzinom.

Isto tako brzo je shvatio da je nasamaren, ali bilo je, za njega, prekasno.

I to kratko vreme bilo je dovoljno Frenku da ga bridom šake udari u potiljak. Nepoznati klonu.

Pošto čovek sa takvim tipovima nikad nije načisto, Frenk mu je izbio revolver iz ruke, iako je njegov protivnik bio već onesvešćen.

Frenk ga pogleda s omalovažavanjem.

— Glupak, pao je na tako otrcani trik!

Onda je izjurio iz kabine, sjurio se niz stepenice i našao se u velikoj prostoriji za robu.

Kada je napustio poslednji stepenik, počeo je da se guši od dima. Ogromni tamni oblaci dima provlačili su se kroz potpalublje iako je neko već bio podigao poklopac otvora za utovaranje robe.

Frenk je konstatovao da požar, na sreću, nije tako velik kao što je to izgledalo u prvom trenutku. Bilo je zahvaćeno tek nekoliko bala pamuka, i bilo je više dima nego vatre.

U međuvremenu, Hari i Džim su instalirali pumpu i priključili široku gumenu cev. Ubrzo je potekla voda iz nje.

Frenk je zgrabio gumeno crevo i upravio ga na mesto gde je vatra bila počela da buktu.

— Pumpajte! Brže! Jače! — dovikivao je Hariju i Džimu.

Mlaz vode bio je dovoljno jak da smiri vatru. Goreo je samo još jedan plamičak, kad je voda prestala da teče iz gumenog creva.

Ne okrećući se, Frenk je uzbuđenim glasom uzviknuo, plašeći se da se vatra ponovo ne proširi:

— Zapnite! Pumpajte jače! Budite uporni! Znam da je teško, ali izdržite još malo! Samo još nekoliko sekundi, i ugasi smo vatru!

Ipak, vode nije bilo.

Okrenuo se.

Ukočio se od prizora koji je ugledao.

Džimovo telo beživotno je visilo presamićeno preko pumpe, dok je Hari ležao na podu, licem nadole, a iz leđa mu je virila drška noža.

Frenk oseti hladnoću oko srca. Kako je mogao da side nenaoružan, posle svega što se dogodilo, pitao se.

Obično mu revolver nije bio potreban na brodu, s obzirom na to da su mu obe ruke uvek bile zauzete i da se nije ukazivala potreba da ga koristi.

Pomislio je: ako sada ostanem živ, nikada više neću biti nenaoružan, koliko god to izgledalo nepotrebno.

Odmah potom je shvatio da je za njega nošenje oružja u budućnosti samo uzaludno nadanje.

Jer, na otvoru za utovar robe ugledao je ružno lice i jednu ruku sa revolverom, uperenim u njega.

— Ne mrđaj! — čuo je Frenk glas odzgo.

I te dve izgovorene reči Frenku su bile dovoljne da zaključi kako je onome gore sasvim svejedno da li ubio čoveka ili muvu. Toliko je bio hladan i surov.

Frenk je bio svestan činjenice da bi mu svaki pokušaj da se odbrani bio uzaludan. Stajao je tom zločincu kao dobra meta, bez šanse da išta uradi za sebe.

Dogodilo se ono čega se Frenk i plašio: vatra je počela da se širi. Jednu po jednu, gutala je bale pamuka, a dim je postajao sve gušći i sve crniji, vrućina sve neizdržljivija.

Onaj gore nije se micao. Sa uživanjem je posmatrao šta se događa u potpalublju, i sadistički se smeškao.

Frenk nije izdržao više. Tip mu je naredio da ne mrda, ali je jara bila toliko vrela a dim toliko gust da on

više nije mogao izdržati, a da bar ne progovori:

— Zar ćeš me pustiti da izgorim ovde? — upitao je, podignuvši glavu. — Šta zapravo hoćeš od mene?

Nije dobio odgovor.

Očajničkim pogledom uperenim u nepoznatog, Frenk je očekivao da, ako ništa drugo, bar dobije metak, pa da skрати muke.

Kako se, uprkos dimu, silueta na otvoru dobro videla kao ucrtana u plavu pozadinu, Frenk je za trenutak ugledao senku pored zločinca, a onda je sve nestalo.

Čule su se prigušene psovke, udarci, stenjanje, a onda i jedan pucanj. Potom se sve umirilo.

Međutim, Frenk svega toga nije bio svestan, jer ga je nagon za životom terao da preduzme nešto, pa se sagnuo i istrgao nož iz Harijevih leđa.

Jedva dišući, požurio je prema stepenicama, u nameri da tamo gore pomogne Dejvidu Arnoldu, jer je ono mogla biti samo njegova senka.

Ali, na stepenicama je stajao zločinac kog je Frank onesvestio u svojoj kabini. Ko bi očekivao da će se od onoga udarca tako brzo osvestiti!?

Frank se osećao izgubljenim.

Kriminalac ga je gledao smeškajući se, dok je u ruci držao revolver uperen u njegove grudi.

Znao je da sada više nema šta da izgubi; bacio se u stranu, da bi izbegao metak, a u isto vreme je zavitalao nož u bandita.

Međutim, promašio ga je za širinu šake i nož se zabio u drveni zid iznad protivnikove glave. Time je Frenk prokockao poslednju priliku da se spase. Nije gajio iluzije da će se izvući živ.

Polako se podigao, očekujući najgore.

Nije pogrešio.

Njegov pogled susreo se sa tamnim otvorom revolverске cevi. Bandit je opet nanišanio u njegove grudi.

— Šta hoćete? — upitao je Frenk nepoznatog. — Hteli ste moj brod?

Sada Frenk Norton nije više mogao da skrrije strah koji je osećao. Glas mu je podrhtavao a i on je prebledeo i zadrhtao od pomisli na blisku smrt.

Bandit sa ružnim licem se samo nacerio, a onda ispalio hitac u vlasnika »Misuri-Stara«.

Frenk Norton je osetio kako ga je metak snažno udario u rame i odbacio ga nekoliko metara. Onako unezveren, a uz to i ranjen, Frenk pade na bale pamuka koje su buktale.

Ceo je goreo.

Počeo je da se kotrlja, ne bi li se vatra kojom je bila zahvaćena njegova odeća, a s njom i deo tela i glave, ugasila. Kotrljao se i urlikao od bola.

Iako je to očekivao, Frenk nije izgubio svest. Možda je i bio blizu da je izgubi, ali ga je bolna istina sasvim privela k svesti. Kad je mislio da je spasen od vatre, iako se i sam bio pretvorio u buktinju, njegovo telo se zaustavilo i on je video prepreku — bile su to banditove noge.

Ovaj podiže nogu i tvrdom čizmom udari Frenka Nortona u slabine.

— Gotov si — reče mu ironično. — Umro si, samo još nisi svestan toga! Zato i neću više da trošim municiju na tebe. Izgoreo si, a uskoro ćeš i iskrvariti.

Rekavši to, čovek sa tamnim ružnim licem udalji se od Frenka.

Kada je došao k sebi, Frenk Norton se pitao da li je moguće da je ipak živ.

Osećao je svežinu vazduha i znao je da nije na brodu. Kako je ležao, video je deo obale sa drvećem, reku i nebo. Okrenuo je glavu i onda je ugledao Dejvida Arnolda.

Ovaj je izgledao pokunjen.

— Uspeo sam da tebe i Harija izvučem na obalu. . .

Glavom je pokazao na čamac, koji je napola bio izvučen na obalu. U njemu je, mrtav, ležao Hari.

— Tek ovde sam primetio da je mrtav — dodao je Arnold. — Da sam mogao ranije da učinim nešto. . . I ja sam jedno vreme bio onesvešćen. Udario me je onaj nosati nitkov, a ni to mu nije bilo dovoljno, pa me je hteo ubiti. Na sreću, uspeo je samo da me okrzne po ramenu. Kad sam se osvestio, nisu više bili na brodu. Pobegli su čamcem.

Frenk je gledao u Dejvida i odlagao trenutak da postavi pitanje koje ga je mučilo, jer se plašio odgovora. Ipak, smogao je snage:

— Šta je sa brodom? — upitao je.

— Uprkos svemu, to ne mogu sakriti od tebe. Pogledaj sam, dovoljno je samo da se malo okreneš. . .

Frenk se polako okrenuo.

Na nekoliko stotina jardi od obale, njegov »Misuri Star« bio je u plamenu. Pomislio je na Džima koji sada gori zajedno sa balama pamuka.

Zajecao je. . .

Dejvid Arnold je stisnuo zube. Ni njemu nije bilo svedjedno. Osećao se užasno, a mogao je zamisliti kako se tek oseća Frenk, onako izranjavan i od metka i od plamena, a uz to, izgubio je i brod koji je toliko voleo i kojim se ponosio.

Tražio je reči kojim bi ga utešio, ali ih nije nalazio, i znao je da Frenka u ovim trenucima ništa ne može utešiti.

Otprilike, dva meseca kasnije, skelom je, sa južne obale Misurija, u Džeferson Siti stigao neobičan čovek. Bio je prilično mlad — izgledalo je kao da neha više od trideset godina, izrazito visok, smeđe kose i smeđih očiju. Imao je brkove i bradu, te lepo odelo, belu košulju i mašnu oko vrata.

Imao je kod sebe veliku torbu; dok je skeledžija zaustavljao skelu, taj čovek je, kao da ima vremena napretek, stavio tašnu na debelu gredu i izvadio iz džepa duvankesu i kutiju sa listovima duvana, te smotao sebi cigaru. Potom je iz drugog džepa izvadio šibicu, pa pripalio duvan.

Sve to uradio je jednom rukom; druga mu je bila spuštena pored tela, i slobodna.

Kad je stavio cigaru u usta, i skela je pristala uz obalu.

Tada je neobični čovek uzeo svoju tašnu i napusto skelu.

Hodao je ležerno, ali mu to nije smetalo da primeti svaki detalj, da registruje svaki pokret u blizini.

Stigao je do hotela »Sent Luis«, koji je bio jedan od najvećih i najpoznatijih u Džeferson-Sitiju. U prizemlju se, iz hotelskog saluna, čula graja.

Elegantni došljak zastade pred leptirastim vratima, osmotri, pa ih otvori i ude.

Odmah je video da je u salunu onolika buka zbog tučnjave. U prvom trenutku je poverovao da je u pitanju masovna tuča, ali posle minut-dva posmatranja zaključio je da to jedan čovek zlostavlja četvoricu drugih a da pri tom niko ne namerava da pomogne onoj četvorici.

Sva četvorica su naizmenično ustajali i pokušavali da se odbrane, ali bi ih onaj jedan, nalik na ogromnog majmuna, ponovo vratio na patos.

Jednog je caknuo u bradu, drugome laktom izbio vazduh iz pluća, trećeg dokačio pesnicom, a četvrtog je upravo zlostavljao tako što mu je držao kosu i glavu mu udarao u zid.

Odmah je bilo jasno da ga se svi plaše i da zato niko ne sme da interveniše. Taj snažni džin je, izgleda, bio strah i trepet za ljude u Džeferson-Sitiju.

Odjednom je došljak viknuo tako da ga svi čuju:

— Iz kog cirkuskog kaveza je pobegla ova zver?!

Svi se okrenuše prema njemu.

Na trenutak, džin ostavi na miru svoje žrtve. Zabezeknuto pogleda u novog gosta i s nevericom upita:

— Jesi li na mene mislio, stranče?

— A na koga bih mislio? Ljudi — obratio se gostima saluna — vidite li vi ovde i neku drugu zver osim ove? — pokazao je na nasilnika.

Svi su ćutali.

Džin potcenjivački odmeri lepo obučenog i ugladenog gosta.

— Vidi na šta ti ličiš! Obučen si kao igračka! Uz to, kicoše, ti ne znaš s kim razgovaraš i koga si uvredio! To još niko nije uradio Pitu Hametu!

— Drago mi je, Pite Hamete. Ja sam Majkl Perkins, a da bi znao ko sam, evo ti. . .

Snažno je zamahnuo i pesnicom udario Hameta u bradu. Pit Hamet se zateturao, glavu je od snažnog i neočekivanog udarca naglo trgnuo unazad, a onda je tresnuo na pod.

— Ovo je neverovatno! — uzviknu jedan od prisutnih. — Ko bi rekao da je iko sposoban da jednim udarcem Pita pošalje na patos! Da mi je neko pričao, mislio bih da laže.

Onda je Pit Hamet skočio na noge i, gledajući protivnika pogledom punim mržnje, pojurio prema njemu.

Mimo njegovog očekivanja, Majkl Perkins se nije uplašio. Čak se nije sklonio ni u stranu nego je samo, stojeći, ispružio desnu ruku i vešto udario Pita u stomak.

Pit se opet podiže.

Sada više nije bio siguran na nogama. Ipak, nenaviknut na poraze i na pomisao da je neko jači od njega, zaletio se prema Majklu Perkinsu, u nameri da svojom ogromnom jakom glavom uleti u njegov stomak.

Perkins se vešto izmakao, tako da je džin proleteo pored njega i naleteo na zid.

Perkins ga je sustigao i još nekoliko puta ga snažno udario.

Najzad je Pit Hamet nepomično ležao na podu, tupo zureći u protivnika. Iz usta mu se slivao tanak mlaz krvi, a i oči su mu bile zakrvavljene.

Gledao je u Perkinsa kao da ne veruje u ono što se dogodilo: da je pobeden.

— Ti. . . — počeo je da sikće.

Perkins mu je nonšalantno dobacio:

— Ovo tek da vidiš kako je kad boli i kad si nemoćan u odnosu na jačeg! Ne bi bilo loše da se toga setiš kada se sledeći put budeš nakanjivao da istučeš nekog.

— Ti mi deliš lekcije?! — zadihanim glasom je viknuo Pit Hamet.

— Dabome, ja.

— Platićeš mi za ovo, nitkove!

Majkl Perkins pročisti grlo.

— Jesam li ja to dobro čuo? — upitao je. — Izgleda da te nisam dobro propustio kroz šake. . . Uostalom, ni ti nisi pokazao nimalo milosti prema ovima ovde, kad su već ječali i kad je bilo očigledno da si ih

dobro premlatio. Nisi čuo kako su jaukali?

— Ko im je kriv! Da su muškarci, ne bi jaukali kad dobiju batine — drsko je odgovorio nasilnik. — To su obične kukavice!

Perkins mu pride i nogom ga snažno lupi u slabine. Pit urliknu od bola.

— Šta je? Znači, ni ti nisi pravi muškarac, a uz to si i kukavica! — konstatovao je Perkins.

Nije sačekao odgovor.

Uputio se pema recepciji.

Zatražio je sobu, a recepcioner mu je odmah pružio jedan ključ.

— Imate najbolju sobu u ovom hotelu, gospodine — rekao je ljubazno, a potom dodao: — Lepo ste udesili Pita! — Izgovorio je to sa uživanjem.

— Nisam naročito ponosan na to, verujte mi — odgovorio je Perkins. — Ne volim da se tučem. Ali, ovom tipu hteo sam da dam lekciju, a sa takvim čovek ne može drugačije nego na njihov način, batinama.

Recepcioner je hteo da kaže još nešto, ali su iz saluna naišli gosti koji su hteli da čestitaju Perkinsu na pobedi nad Pitom Hametom.

Bilo ih je mnogo i nisu svi mogli doći do Perkinsa, ali su sa svih strana dovikivali:

— Tako mu i treba! Bilo je krajnje vreme da ga neko spusti na zemlju!

— Priredili ste nam divnu predstavu! Ovo je zaista vredelo videti!

— Možda će se posle ovoga malo primiriti!

— Drago mi je što ste uživali — odvratio je Perkins, pa dodao: — Ipak, voleo bih da se odmorim, a imam još neka posla ovde...

Ljudi su shvatili da je njihov razgovor sa Perkinsom završen, pa su se udaljili.

On se, pak, ponovo obratio recepcioneru:

— Možete li mi pomoći, gospodine? Tražim čoveka po imenu Frenk Norton.

— O, da, znam ga — odgovori recepcioner ljubazno. — Vratite se do prvog ugla, pa skrenite desno. Videćete metalnu ploču sa njegovim imenom. Da, da. Njemu bi mogla koristiti vaša pomoć.

Perkins se zahvalio i izašao na ulicu.

Nije se pričalo ni o čemu drugom nego o tome kako je i Pita Hameta neko sredio.

Ljudi su razgovarali glasno, po dvojica, trojica ili u većim grupama.

— Zna li, momci, ko je to bio? Onaj Majkl Perkins, bivši šerif Perivila! Sredio je u međuvremenu i nekoliko zaista opasnih bandi, a ne zna se ni broj onima koje je strpao iza rešetaka!

— To je bio on?! Kako mi odmah nije palo na pamet?!

— Čuo sam kako se upravo raspitivao o Frenku Nortonu, na recepciji.

— Šta li će njemu učiniti?

Odjednom Majkl Perkins oseti kako ga neko udara po leđima.

Okrenu se. Ugleda nepoznatog čoveka koji mu je govorio značajnim tonom:

— Čuli ste, stranče, ko je u našem gradu? Niko drugi do Majkl Perkins! Nekada je bio bandit, a pobio je i pola Perivila! Istukao je, upravo, Frenka Nortona i...

— Šta mi to pričate? — prekide ga Perkins. Čovek je upotrebio odgovarajuće reči ali je pomešao njihov redosled i smisao. Sve to mu je bilo smešno. — Pa ja upravo tražim tog bandita! Javite mi ako ga vidite negde.

— A gde ću vas naći? Kako se zovete?

— Stanujem u »Sent-Luisu«, a zovem se Majkl Perkins!

Čovek se zabezeknuo. Mora da je i samom sebi izgledao smešan, jer oni koji su videli tučnjavu znali su da je to Majkl Perkins.

*

Kad je Majkl Perkins otvorio vrata iznad kojih je stajala ploča sa natpisom »Brodarska agencija Frenka Nortona«, ugledao je čoveka koji već na prvi pogled nije odgovarao opisu onoga kog je tražio.

Lice mu je bilo nekako sirovo i prljavo, kosa duga i ulepljena, neurredna. Bio je krupan, jakih mišica i — dobro naoružan.

— Ovo je kancelarija Frenka Nortona? — upitao je Perkins.

— Tako je.

Perkins pogleda u druga vrata, iza kojih su se čuli glasovi.

— Mogu li kod njega? Očekuje me. — reče Perkins.

— Ne možeš u drugu kancelariju — hladno odgovori krupni čovek.

— A zašto ne mogu?

— Zato što tamo već ima nekog.

— Treba li da čekam na red?

— Tvoja stvar. Prvo moj prijatelj mora da priča s njim.

Sada je Perkinsu bilo jasno da taj čovek ne spada ovamo. Pre nego što je odlučio da preduzme nešto, još je, za svaki slučaj, upitao:

— A šta vaš prijatelj hoće od njega?

— Prvo, moj prijatelj unutra nije ušao sam, a drugo, mogao bi da umukneš. A ako baš hoćeš da znaš, Norton upravo sluša predavanje o lepom ponašanju.

Bez ikakvog upozorenja, Perkins tako snažno udari tog čoveka u bra-

du, da se on odmah zateturio i odleteo do zida. Perkins se u jednom skoku našao pred njim i udario ga još nekoliko puta.

Poslednjim udarcem mu je izbio vazduh iz pluća, tako da je »čuvar« samo prevrnuo očima i ostao da leži onesvešćen.

Onda je Majkl Perkins otvorio vrata i ušao u drugu prostoriju.

U trenutku je shvatio situaciju: dvojica tipova, koji nisu nimalo izgledali bolje od onoga napolju, upravo su se bacili na čoveka čija je jedna ruka bila umotana u zavoje i koji je, očigledno, bio bolestan i slab.

Znao je da su to beskrupulozni tipovi, jer su obojica bili jaki i zdravi, a nisu prezali od toga da zlostavljaju čoveka koji tako reći nije ni bio sposoban da se brani.

Perkins nije oklevao.

U tren oka, u njegovoj ruci našao se kolt. Pucao je u šaku jednog od bandita. Ovaj je jeknuo, s nevericom pogledao u šaku koja je krvarela i, najzad, skljojao se na pod, što od šoka, što od straha da mu se ne dogodi i nešto gore.

Drugi je, videvši šta se dogodilo njegovom kompanjonu, hteo da izvadi iz futrole svoj revolver, ali je zastao u pola pokreta, jer je Perkins sada u njega uperio cev svog kolta.

Da ne bi opasnog čoveka izazvao da puca, drugi bandit je podigao ruke, pokazujući, tako, da u njima ne drži oružje i da ne namerava da se brani.

— Šta ste hteli od ovoga čoveka?!

— Strogim glasom je Perkins upitao bandita koji je držao ruke iznad glave.

Ovaj počeo da zamuckuje:

— Ja... ovaj...

— Ko vam je naredio da ga napadnete?! — upitao je Perkins, shva-

tivši da su ovo ovde samo izvršio-
onoga što im je neko dao u zdatak.

— Ne znam...

— Šta znaš, do đavola?! — ljutito
je uzviknuo Majkl Perkins, opasno
podizajući ruku sa revolverom.

Bandit se uplašio.

— Pa, znam samo toliko da je sve
organizovao Keri Olbi...

— Ko je Keri Olbi?!

— Trebalo je da ga vidite u pro-
storiji iz koje ste došli ovamo.

— Ili si naivan, ili glup! Onaj ko
organizuje i plaća ovakve akcije, ni-
kada sam ne odlazi da učestvuje u
njoj. I onaj napolju je samo jedan od
piona.

Uplašeni napadač je žurio da od-
govori:

— Koliko znam, za sve ovo je Ol-
biju ideju dao neki Vinsent O'Ko-
nor.

— Sada mi još samo reci gde se
trenutno nalazi taj O'Konor i više ti
neću postavljati pitanja.

— To stvarno ne znam...

— A jesi li ikada video tog tipa? —
upitao je Perkins.

— Samo jednom, u luci, tada kada
je bilo reči o ovome...

— Opiši mi tog čoveka.

— Pa, izrazito je jak, krupan, tam-
ne puti, grube kože lica, s velikim
kukastim nosom... Lice mu je roša-
vo kao da je preležao velike boginje.

Sad se prvi put javio i Frenk Nor-
ton.

— Upravo tako je izgledao tip koji
je mislio da me je ubio, tada...

Sada se Perkins obratio tipu koji
je još u neverici žurio u svoju krva-
vu šaku:

— Bilo bi bolje da se okaneš ova-
ga posla, jer si toliko nevešt da ne-
ćeš zaraditi ništa osim, verovatno,
pre ili kasnije, metak.

Čovek se podiže i pode prema
vratima.

— Koliko god da ste u ironiji izgo-
vorili te reči, poslušaću vas, ovaj po-
sao zaista nije za mene. Previše je
opasan i rizičan a nije bog zna kako
plaćen...

Za njim pode i onaj drugi.

Kad su ostali sami, Perkins se
predstavi Frenku Nortonu:

— Ja sam Majkl Perkins. Poslali
ste mi pismo u Perivil zamolivši me
da vam pomognem.

— Drago mi je što vas vidim —
odvratio je Frenk. — Stigli ste na
vreme, rekao bih, u poslednjem tre-
nutku. Mislim da su sada hteli da
me dokrajče. Da niste naišli...

— Da ne okolišamo, Nortone. Od-
mah prelazimo na stvar. Ko su bili
ovi ljudi, ko ih je poslao da vas do-
krajče, zašto, i, najzad, šta treba da
učinim za vas, odnosno, na koji na-
čin da vam pomognem?

— Ne znam kako da vam odgovo-
rim na sva ta pitanja, jer odgovore
ne znam ni sam.

— Onda, da čujem vašu priču,
Nortone. Želeo bih da na osnovu nje
dobijem neku predstavu o svemu.

Frenk se zamislio, a onda počeo
da priča:

— Ovako... Imao sam nekoliko
brodova, što manjih, što većih, od
kojih su vredna pomena tri broda.
Tri koja su mi bila preostala do pre
nešto više od dva meseca...

— U njih sam bio uložio sve što
sam u životu zaradio, a verujte mi
da sam radio mnogo i mukotrpno.
Svega sam se odricao, samo da bih
napravio malu flotu... Ne, nisam
toliko bio zainteresovan za novac
koliko sam voleo i volim brodove.
Oni su moj život...

— Dakle, pre nešto više od dva
meseca, eksplodirao je prvi od moja
tri veća broda. Od posade niko nije
preživeo, pa se nikada nije saznalo
ništa što bi bacilo bar malo svetla

na ceo taj događaj. A možda u početku nisam mnogo ni razmišljao o tome, pretpostavljajući da je posredi slučajnost.

— Ali, kasnije sam samome sebi izgledao naivan što sam tako mislio.

— Ako niko nije preživeo... A gde ste vi tako teško ranjeni? Upravo kao da ste bili u središtu eksplozije — primetio je Majkl Perkins, videvši mnoge ožiljke na koži Frenka Nortona. I deo kose bio mu je izgoreo, pa je ona pokrivala samo mestimično manje površine na koži glave.

— Ovo sam zaradio prilikom havarije mog drugog broda, »Misuri—Stara«. I njega su uništili.

— Ko je bio kapetan »Misuri—Stara«? — upitao je Majkl Perkins.

— Ja. Prethodnom kapetanu dao sam otkaz... Brod su zapalili i sigurno bih sasvim izgoreo zajedno sa balama pamuka, da me nije spasio jedan mornar.

— U tom slučaju, dobro je što ste uopšte ostali živi — komentarisao je Perkins.

— Sada još ličim na nešto. A tada... da ste me videli, ne biste ni pomislili da ću živeti makar i dva dana. Da se sada ne svlačim... Možete zamisliti kakvo mi je telo. Pogledajte mi lice, vrat, ruke. Takvih ožiljaka imam i po telu. I sam se čudim kako sam preživeo sve to.

Perkins je za trenutak zaboravio da se drži usiljeno, pa je saosećajno izgovorio:

— Zaboga, Nortone, vi u ovakvom stanju ne bi trebalo da radite nego da se lečite. Strašno je ono to ste preživeli i svaki normalan čovek morao bi da se oporavlja od toga bar godinu dana. Ne bi uopšte trebalo da se krećete nego da ležite i dobro se hranite.

— Ne mogu to dozvoliti sebi. Moj posao bi stao. Uostalom, sada mi je dobro kako mi je bilo u početku.

— Da li bar pretpostavljate ko bi mogao da stoji iza tih napada? — upitao je Perkins.

— Ne. Zaista ne mogu ni da pretpostavim... — odgovorio je Frenk Norton.

— A šta je sa tipom kog je pominjao jedan od dvojice koji su upravo hteli da vas udese?

— Mislite na Vinsenta O'Konora?

— Da.

— On sigurno nije. Za tako nešto potrebno je misliti glavom, a taj O'Konor za to nije sposoban. Video sam ga. Već i sam pogled mu je više nego glup.

— Izgleda da ovde ima poprilično trećerazrednih kriminalaca — zavrteo je glavom Majkl Perkins. — Onaj Pit Hamet što sam ga sredio u salunu, pa sad malopre Keri Olbi...

— Perkinse, možda su oni u odnosu na vas trećerazredni, ali tvrdim vam da su opasni. Brzi su u potezanju, znaju da se tuku, izdržljivi su... Da, ima mnogo takvih. Opasni su za nas, brodare. Čak i ako uzmemo da su trećerazredni, oni nas miroljubive lako mogu i zlostavljati i ubiti.

— To je tačno. Ali, nećemo više o tome. Recite mi radije šta je sa vašim kapetanom o kom ste govorili malopre? Zašto ste ga oterali s broda?

— Pa, bio je nekako... kako da kažem... Nikad čovek nije mogao znati šta misli i šta namerava da uradi. Doduše, moram priznati da je bio jedan od najboljih kapetana koji se može naći u našim krajevima, duž Misurija i Misisipija, ali je uvek bio umešan u nešto sumnjivo. Naravno, to se znalo i škodilo je ug-

ledu moje male firme. Čak sam ga i na svom brodu uhvatio u nekim mahinacijama. To je bilo ono poslednje što me je učvrstilo u nameri da mu dam otkaz.

— A kako se zove?

— Šon Etkinson.

— Hm . . . Pošto ni u koga ne sumnjate, on bi mogao biti prvi osumnjičeni. Ako ništa drugo, ima motiv. Kao prvo, nije najpošteniji, drugo, otpustili ste ga i verovatno vam to ne može oprostiti, možda vas čak i mrzi toliko da bi najviše želeo da vas uništi.

— Nije da nisam pomišljao na tu mogućnost — odvratio je Frenk. — Međutim, odbacio sam tu pretpostavku. Jer, i drugi brodovi su napadani, stradali su i drugi vlasnici, a njih, za razliku od mene, nije mrzeo i nije imao ništa protiv njih. Ne, ne verujem da on ima neke veze s tim. Uostalom, već prilično dugo ga nisam video u ovim krajevima.

Perkins je jedno vreme razmišljao.

— Onda nam preostaje samo konkurencija — rekao je posle. — Posao sa prevozom brodovima se razgranao, i što je više vlasnika i brodova, zarada mora da se deli na više strana. Čak i privremenim izbacivanjem iz prometa nekoliko brodova drugi mogu bolje da zarade. Tu, izgleda, postoji brodovlasnik koji hoće da razgrana svoje poslove na štetu drugih. Hoće veći komad kolača. Koliko značajnih brodarskih firmi ima u ovom kraju?

— Ima ih dosta . . . — odgovorio je Frenk i počeo je da nabraja.

— Pretpostavljam da poznajete sve vlasnike ili bar da znate dosta o njima. Za koje od njih možete biti sigurni da nikada na onakav način ne bi napakostili drugim brodari-
ma?

— Ni za kog od njih ne bih smeo da garantujem da se ne bi poslužio i tim sredstvom — rekao je Frenk Norton.

Majkl Perkins nije očekivao ovakav odgovor. Iznenadio se kad ga je čuo.

Onda je upitao:

— Da li su svi njihovi brodovi bili napadnuti?

— Svi nisu, ali . . .

— Postoji li neko od vlasnika čiji nijedan brod dosad nije bio napadnut ili uništen? — dalje je pitao Perkins.

Sada je Frenk bio iznenađen.

— Vidite — rekao je — toga sam i ja mogao da se setim. Logično pitanje. Čekajte da malo razmislim . . . Ovako . . . Nijednom nije imao štete Salberi, zatim »Bruks i sin«, pa . . . »Džeferson i kompanija« i, najзад, »Misuri-prevoz«.

— Dao bih glavu da je jedna od tih firmi organizator tih napada. Dakle, tu smo — zaključio Perkins. — Ja bih, za vas, trebalo da saznam koja je od njih četiri.

— Da, da . . . Ali, pre toga se morate provozati na »Biseru Misurija«, da ga čuvate na toj, sledećoj turi, da se ne ošteti. To je najlepši brod koji sam ikada imao i, ujedno, moj poslednji brod. Na njemu sam najviše radio, u njega najviše uložio. Mislim da ne bih preživeo ako bih morao ostati bez njega.

— Razumem vas potpuno — odgovorio je Perkins. — Shvatam ljude s takvom nevoljom . . . Na primer, moj otac je ceo život i sve uložio u našu kuću. Voleo je porodicu . . . Ja sam tada još bio dečak, ali sam dobro zapamtio da više nije hteo da živi kada su mu banditi spalili kuću i ubili moju majku. On nije više imao za šta da živi . . .

Kao da se plaši da će reći više nego što treba, Perkins naglo učuta, nakašlja se, pa nastavi službenim tonom:

— Dobro, preuzimam vaš slučaj. Radiću na »Biseru Misurija« kao pratilac broda. Nešto kao pratilac voza ili poštanske kočije. Radio sam i to, između ostalog.

— Hvala vam . . .

Perkins pođe prema vratima.

— Kada se vidimo? — upitao je.

— Sutra ujutro, recimo oko pola osam, u luci — odgovorio mu je Frenk Norton.

— Važi.

U trenutku kad je Perkins ispružio ruku da otvori vrata, Frenk ga zaustavi rečima:

— Hoćete li mi, molim vas, reći koliko vam dugujem, mislim, koliko će me stajati iznajmljivanje vaših revolvera?

Perkins se okrenuo i pogledao Frenku pravo u oči.

— Takvo pitanje može da me iznervira — odgovorio je Majkl Perkins. — Izgleda da se nas dvojica nismo dobro razumeli. Ipak, zapamtite jedno: to što ću nešto uraditi za vas nije zbog novca. Ja pomažem nekome kad je u teškoj situaciji. To je moj jedini motiv. Da sam lud za novcem, napravio bih karijeru nadaleko čuvenog bandita, s obzirom na svoje sposobnosti. Neću da budem lažno skroman i da govorim da sam osrednji. Svi koji me znaju, svesni su činjenice da mi u baratanju i oružjem i pesnicama, a može se reći i glavom, nadaleko nema ravnog. To i sam znam. Ali, ne prodajem se. Pomažem iz želje da na ovom svetu bude što manje bandita, da spasem što više poštenih ljudi.

— Izvinite, molim vas. Zaista nisam mogao znati da . . . Izvinite, još jednom.

— Nije važno. Budite srećni što ste na mene ostavili tako dobar utisak. U protivnom, ja bih već bio na putu prema svojoj kući. Onda, vidimo se ujutro. Laku noć.

Izašao je na ulicu.

Hodao je oprezno, neupadljivo motreći na sve strane. Revolveraš kakav je bio on uvek je imao protivnike i neprijatelje i nikada nije mogao znati iza kog ugla vreba opasnost.

Ta opreznost mu je i ovoga puta spasla život.

Nije po napuštanju Frenkove kancelarije prešao ni nekoliko metara, kad mu se učinilo da se nešto pomerilo na jednom krovu preko puta.

Možda je senka, pomisli.

Ali, njegov nepogrešiv instinkt mu je govorio da ga je neko uzeo na nišan, pa je, ne razmišljajući mnogo, skočio u stranu, bacio se na zemlju i u isto vreme izvukao oba revolvera iz opasača.

Bio je u pravu; samo nakon delića sekunde čuo se prasak, a hitac se zabio u drveni trotoar tačno u mesto na kom je Perkins do malopre stajao.

Neverovatnom brzinom, Majkl Perkins se bacio u zaklon i, ni ne namestivši se tačno kako bi trebalo, počeo je da ispaljuje hice.

Nije znao u koga puca, niti da li puca u dobrom pravcu — prema kući na čijem krovu mu se učinilo da vidi neki pokret. Ipak, znao je da mu neće biti lako da pogodi protivnika, jer je ovaj bio dobro zaklonjen.

Isto tako, nije ga zbunila Perkinsova munjevitna reakcija. Pucao je i dalje, kao da ju je očekivao.

Na toj razdaljini, Perkinsov protivnik bio je u prednosti, jer je pucao iz puške.

U jednom trenutku, dok je Perkins punio revolvere, ispaljeni hitac

sa suprotne strane dopro je u njegovu neposrednu blizinu.

Već sledeći hitac je okrznuo njegovu jaknu. Ovoga puta se to dogodilo sa druge strane, što je značilo da napadač ili ima saučesnika, ili mu se približava s leđa.

Retko kada je Majkl Perkins pomišljao da je gotovo s njim, jer je dobro znao da se snalazi, i uvek nalazio priliku da se izvuče iz škripca.

Ali, sada mu se upravo to dogodilo: bio je siguran da nema izlaza.

Izenada, neko mu je pokrio leđa.

Sa prozora kancelarije Frenka Nortona odjeknuo je hitac. I napadač je bio iznenađen, koliko i Perkins, pojavom još jednog učesnika u pucnjavi, i to na Perkinsovoj strani.

To se videlo po neopreznom pokretu nepoznatog strelca, jer je iz zaklona izvirio malo više nego što bi to za njega bilo bezbedno.

Pre nego što je uvideo svoju grešku i povukao se, pogodio ga je Perkinsov metak.

Pao je na izdignuti deo fasade i ostao nepomično da leži, grčevito držeći pušku.

Više se nije micao.

Perkins izađe iz zaklona i pogleda u Frenka Nortona, koji se upravo pojavio na vratima svoje kancelarije.

— Hvala vam — rekao mu je Perkins. — S obzirom na to da ste zreli za bolesnički krevet, ovo ste odlično izveli. Spasli ste mi život.

— Nema na čemu da mi zahvaljujete. Uostalom, radi se o zaštiti moje imovine, a, uz to, zadivili ste me ovim što ste izveli. Otkrijte mi tajnu kako ste znali da vas neko čeka u zasedi?

Perkins se nasmejao.

— Nisam znao, osećao sam. Instinkt. Ako ga neko nema, pa makar bio i najbolji revolveraš na sve-

tu, brzo izgubi život. Opasnost čovek mora da oseti i da pravilno i blagovremeno reaguje.

Frenk je hteo da kaže nešto na sve to, ali nije stigao; usledila je jedna neverovatna akcija.

Sve se dogodilo u istom trenutku.

Perkins ga je snažno udario u rebra i tako ga odbacio dva jarda dalje, dok mu se na nevidljiv i neobjašnjiv način našao revolver u ruci. Uz to, u isto vreme odjeknuo je i hitac iz tog revólvera.

Ni delić sekunde nije delio taj hitac od hica koji je bio ispaljen prema njima dvojici — metak je prošištao tačno između njih.

Opet, u isto vreme kao i sve što se događalo, sa druge strane ulice naišao je revolveraš koji je malopre, pogoden metkom iz Perkinsovog revólvera, na izgled ležao mrtav. Probijao se kroz masu koja je, uskovitlana, bežala na sve strane, uplašena iznenadnom pucnjavom.

— Pokvarenjak, pravio se da je mrtav! — rekao je Majkl Perkins. — Mogao sam i sam zaključiti da mrtvac ne drži onako čvrsto pušku, kao što je on to činio pošto se napravio da je mrtav...

Ali, sada je, ponovo ranjen Perkinsovim hicem, tajanstveni strelac zaista pao mrtav, i to pre nego što je, onako ranjen, uspeo da iz veće blizine ispali još jedan hitac u Frenka Nortona.

Sve se dogodilo tako brzo da je Norton jedva došao k sebi. Zurio je u Perkinsa kao u avet, nastojeći da natera sebe da izgovori nešto.

— Pa... ovo je... ko bi s vama izašao nakraj... — zamuckivao je.

Ravnodušno, kao da mu se tako nešto događa svakodnevno, Perkins je rekao:

— Sve to spada u moj posao. I ta snalažljivost, i brze reakcije, gipkost...

— Pa, ne znam. Možda treba da zahvalite pre svega svom instinktu da pravilno reagujete na opasnost, ali... Nemam reči za vas, Perkins. Nego, vidite li, ko je to? Onaj tip kom ste pucali u šaku. Namerio se na mene, mada ni vama nije mogao da oprostí što ste ga prekinuli u »poslu« kad je mene hteo da zlostavlja.

— Budala. To mu nije trebalo. Bio je izgubio samo nekoliko prstiju i trebalo je na vreme da se povuče. Sada je izgubio i život.

— Tako je to kad puca iz puške a nema dovoljno prstiju.

*

Razgovarali su još malo, a onda su se pozdravili. Majkl Perkins se vratio u hotel. Tamo, u svojoj sobi, pripalio je cigaru, pušio i razmišljao...

Po prirodi nije bio ranoranilac, ali je ustao na vreme kako bi u pola osam bio u luci.

Iako je jutro tek bilo svanulo, ulice Džeferson-Sitija bile su žive i na njima je bilo mnogo ljudi.

Perkins je išao prema luci i celim putem bio oprezan. Znao je da onaj čovek nije bio sam i da drugi neće hteti da odu neobavljena posla.

Trebalo je onemogućiti Frenka Nortona, a samim tim i Majkla Perkinsa, koji je došao da mu pomogne. To je protivnicima odmah bilo jasno.

Stigao je u luku; sve je vrvelo od ljudi.

Među ostalim brodovima, ugledao je jedan koji se isticao i veličinom i lepotom. Bleštavo beo, sa vitkim dimnjakom, na tri nivoa.

Bio je to »Biser Misurija«, jedan od najlepših brodova koje je Perkins ikada video.

Oko njega se tiskalo mnoštvo ljudi. U prvom trenutku, Majkl Perkins je pomislio da su to putnici koji hoće da se ukrcaju na brod, zajedno sa onima koji su ih ispratili, ali je ubrzo primetio da svi oni nešto gledaju.

Probio se kroz masu i dospeo u prvi red.

Nekoliko ljudi upravo su iz reke izvlačili široku dasku na kojoj je bila opružena prilika mrtvog čoveka. Na njegovim grudima stajao je venac sa trakom na kojoj je pisalo »Od tvrdoglavosti se umire«.

Onda je Perkins ugledao Frenka Nortona.

Stajao je bled i slomljen, nekako poguren, izgubljena pogleda.

Perkins mu je prišao.

— Ko je to, Nortone? — upitao je. Frenk ga je pogledao tužno.

— Glen Džoberti, kapetan ovoga broda. Najbolji kapetan koji može da se nađe na velikim rekama Država... — Uzdahnuo je i ućutao. Malo se pribravši, nastavio je: — Pretili su mu i znao je da mu je život u opasnosti. Savetovao sam mu da napusti brod, ali on to nije hteo. Vidite li šta su banditi napisali? Mogli su slobodno napisati da se umire od vernosti...

— Zaista mi je žao — rekao je Perkins saosećajući sa Nortonom. Prizor je bio stravičan i ukazivao je na beskrupuloznost zločinaca koji su uradili tako nešto jednom poštenom čoveku.

Frenk je nastavio:

— Da, da... Nije hteo da me ostavi, nije se plašio nikoga. Mislio je, jadan, da su to samo prazne pretnje, ili, možda, da će uspeti da izađe nakraj sa kriminalcima.

— Šta ćete sada?

— Najradije bih sam preuzeo tu dužnost, ali u ovakvom stanju to ne mogu da uradim. Verovatno ću za kapetana postaviti sadašnjeg prvog oficira Vika Prestlija, a na njegovo mesto bi mogao doći Den Hauard, samo...

— Šta je sa njim? Nije dovoljno dobar?

— Jeste, veoma je sposoban čovek, ali ne znam kako će ostali članovi posade prihvatiti činjenicu što je crnac. Ipak, za to mesto nemam boljeg od njega.

— Onda ne vidim da ima ikakvih problema oko toga, Nortone. Malezadevice još možemo dozvoliti, jer neće bitnije uticati na rad na brodu, ali ne bismo mogli dozvoliti da neko nesposoban upravlja brodom pa da ga nasuče na prvoj okuci. U najgorem slučaju, zaposlićemo nekoliko novih ljudi, a nekoliko od onih koji se bune, otpustiti.

— Biće tako, Perkinse. Sasvim ste u pravu...

Zajedno su se popeli na brod.

Ubrzo su se razdvojili, jer je Norton morao da se pobrine o novoj organizaciji posla, a Perkins je otišao u obilazak broda.

Mrtvog kapetana Džobertija odneli su pogrebnim kolima, a svi putnici su se ukrkali na brod. Kad je i roba bila natovarena, »Biser Misurija« mogao je da krene.

Perkins je stajao na palubi i posmatrao Džeferson Siti. Što se brod više udaljavao od obale i grada, Perkins je postajao sve nervozniji, jer je zaključio da brod nije pregledan, što zbog veličine, što zbog grade.

Postojalo je na njemu bezbroj skrivenih kutova i mogućnosti, da neko neprimetno podmetne požar ili da se, naoružan, sakrije.

Imao je predosećaj da će se dogoditi nešto nepredviđeno i po prvi put mu se činilo da nije dorastao zadatku koji je preuzeo na sebe.

Prenuo se kad je čuo nečiji glas pored sebe:

— Zabrinuti ste? — upitao je neko.

Okrenuo se.

Ugledao je visokog čoveka srednjih godina, smeđe talasaste kose, u uniformi.

— Vi ste Vik Prestli, kapetan? — upitao je.

— Tačno, gospodine Perkinse. Bio sam radoznao da vas upoznam jer sam od Frenka, a i od drugih, čuo dosta o vama. Inače, odmah da vam kažem da u principu ne volim revolveraše.

Gledali su se u oči kratko vreme, a onda se kapetan nasmejao.

— Vi ste. O. K. Osetim čoveka čim ga vidim. Vi ste pošten i pravedan čovek. Niste revolveraš, iako dobro baratate revolverom.

— Šta ćete, tako me je život naučio... Nikada nisam nameravao da postanem revolveraš, ali... Ostavimo tu temu. Nego, moram vam reći da se i vi meni svidate već na prvi pogled, mada je glupo tako brzo donositi zaključke. Mislim da ćemo se dobro slagati i lepo sarađivati.

— Radujem se tome — reče mu Prestli. — Mogu li ikako da vam pomognem?

— Da. Možete, na primer, naravno koliko vam to posao dozvoljava, da obratite pažnju na sumnjive ljude i neobične događaje na brodu. Na žalost, ja ne mogu u isto vreme biti na više mesta.

— Podrazumeva se da ću to učiniti. Ne brinite.

Obojica su znali da se mogu pouzdati jedan u drugog i to im je ulilo malo optimizma.

Onda im je prišao Frenk Norton. Bio je vidno uzbuđen kad je počeo da govori:

— Znete li šta sam upravo čuo? U gradu Glitvilu organizuju takmičenje svih brodarskih kompanija čiji brodove plove po Misuriju. To je neka vrsta trke. Svaka firma može da učestvuje sa po jednim brodom. Takmičenje počinje za pet dana, i to iz Čedvila, a onaj ko prvi stigne na cilj u Glitvil, dobija stalnu dozvolu za usidrenje u toj luci i još neke pogodnosti. To je prilika! Pobjednik će imati takvu reklamu da će mu za dugo biti obezbeđen dobar posao!

— Od koga ste to čuli? — upitao je Perkins podozrivim glasom.

— Od jednog starog prijatelja. Po-verljiv je momak. Slučajno se našao u pošti kad je stigao telegram. Odat-le su odmah poslali jednog momka da mi to javi, ali taj me nije našao. Izgleda da je nekom posebno stalo da nas spreči da učestvujemo u tak-mičenju, jer znaju da je »Biser Misu-rija« najbrži brod u ovom kraju.

— A zar možemo za pet dana stići u Čedvil? — upitao je Perkins.

— Kako da ne — odgovorio mu je kapetan Prestli. — Ukoliko se ne do-godi nešto nepredviđeno.

— Ne sme se dogoditi ništa što će nas sprečiti da na vreme stignemo na početak takmičenja! Ne sme! — uzbuđeno i pomalo ljutito rekao je Norton.

Posle tog razgovora svaki od troji-ce vratio se svom poslu.

Tokom celoga dana Majkl Per-kins je proveravao šta se događa na brodu, motrio na ljude, nastojeći da zapamti njihova lica, gledao šta se događa.

Sve do mraka, on je prilježno ra-dio ono zbog čega je došao na brod. A kad se smrklo, odlučio je da se

malo odmori, ali ne u brodskoj ka-bini nego u salonu.

Takav luksuz kojim je odisao sa-lon »Bisera« video je samo po naj-skupljim i najuglednijim hotelima na istočnoj obali. I sam pogled na prelepo namešten salon bio je dovo-ljan da se čovek odmori.

Sve je blistalo, a salon je bio os-vetljen kao da je sunce sijalo u nje-mu.

Gosti su sedeli za stolovima sa snežnobelim stolnjacima i kristal-nim čašama, a pri zidovima, pre-svučenim tamnocrvenim plišom, stajali su kockarski stolovi pokrive-ni zelenom čojom.

Iako su gosti pričali među sobom, a orkestar tiho svirao lepe melodije, u salonu nije bilo bučno.

Međutim, ubrzo pošto je Perkins ušao u salon, ta otmena atmosfera bila je narušena.

Za jednim od kockarskih stolova uzviknuo je ljutiti glas:

— Sram vas bilo! Varate na karta-ma!

Za istim stolom sedeo je i čovek kog su svi zvali Rojal, a bio je nada-leko čuveni profesionalni kockar. Njegovo pravo ime niko nije znao.

Rojal se podigao i zagledao se u oči saigrača koji ga je nazvao vara-licom.

Ostali kockari su stavili ruke na sto, pokazujući, tako, da nemaju ni-kakve veze sa sukobom i da ne na-meravaju da učestuju u njemu.

Onaj što je uvredio kockara sada je bio bled i vrpolio se tamo-ovamo, očigledno se pokajavši zbog onoga što je izgovorio.

Atmosfera je postala napeta.

— Niko me nije nazvao varalicom a da ne bude kažnjen zbog toga — rekao je Rojal mirnim ali pretećim glasom. Ruka mu se približila koltu koji je imao za pojasom.

— Ja... — počeo je da muca njegov saigrač — ... nisam mislio... Zapravo, pogrešio sam. Igrali ste sasvim fer...

— Jasno je da čovek, kad gubi, postaje nervozan i rasejan, pa može lako da pogreši. A naročito kada izgubi šest hiljada dolara.

Čovek poblede čuvši sumu koju je naveo kockar. Ali, Rojal se nije zadovoljio samo navođenjem ogromne cifre. Smeškajući se drsko, rekao je saigraču:

— U redu, oprostiću vam tu nesmotrenost, ali mi se morate izviniti!

Onda je drugi kockar naprosto eksplodirao:

— Ja da ti se izvinim, nitkove?! I jesi varalica! Pokvareni, podli, prljavi varalica! — vikao je.

Rojal se i dalje smeškao.

— Zašto tako uporno tvrdite nešto što ne odgovara istini? — upitao je.

— Zato što sam svojim očima video! — viknuo je čovek, crven u licu.

— Preterali ste — rekao je Rojal i glavom pozvao svog čoveka. Po opisu koji je čuo od Nortona, Perkins je zaključio da je to Vinsent O'Konor.

Bio je ružan i sirovog izgleda.

On ustade sa svog mesta i pride bledom bundžiji. Zgrabio ga je za kosu i podigao sa stolice.

— Pustite me — vapio je blede čovek. — Nikada ništa neću reći o ovome. Nikome. Pustite me, molim vas.

O'Konor ga odgurnu s gađenjem.

— Hajde, gubi se i dobro zapamti da se ovako ubuduće ne smeš ponašati! — rekao je.

Čovek je oteturao. Bio je na kraju snaga i živaca. Do kraja putovanja, pomislio je Perkins, on sigurno više neće napuštati kabinu.

Hteo je da interveniše, da se umeša, ali kad bude potrebno; učinilo

mu se da jadni čovek nije bio u životnoj opasnosti i da je tako bolje, jer se ni on nije morao izlagati opasnosti i privlačiti pažnju na sebe.

Uz to, pretpostavljao je da čovek koji na kocki sa nepoznatim ljudima može da izgubi i šest hiljada dolara nije neko kog treba braniti od onoga što je sam tražio.

Možda je to bio neki bogati farmer ili industrijalac koji ima toliko novca da ne zna šta će sa njim, pa ga od dosade troši na kartanje. Pri tom verovatno zakida plate siromašnih radnika ili nadničara.

Vinsent O'Konor je, zadovoljan, ponovo seo. Opet je pred svima pokazao svoju moć.

Norton je čuo kako neko u njegovoj blizini glasno kaže:

— Ovo je strašno! Ovim brodom, koliko god da je lep, više nećemo putovati. Da čovek ne može mirno da sedi i uživa! Mora stalno misliti kako da ostane živ.

I drugi su govorili slično. Svi su se zgražavali, jer brodu takvog rene-mea zaista nije služilo na čast ovakvo ponašanje i atmosfera nabijena opasnošću.

Perkins je zaključio da je Rojal, zajedno sa svojim prijateljima upravo hteo da izazove takvu reakciju prevarenog putnika.

To ga je nagnalo da preduzme nešto.

Zar grupa besposličara na taj način da uništava Frenka Nortona?! Za njega, svaki putnik manje mogao bi značiti propast. Glasine se brzo šire. Retko ko bi se, posle takvih događaja, usudio da putuje tim brodom.

Pošao je prema stolu za kojim su sedeli Rojal, Vinsent O'Konor i njihovi prijatelji.

Stigavši do njih, upitao je:

— Mogu li da odigram koju partiju sa vama?

Rojal ga odmeri, prilično potcenjivački.

Izgledalo je da se dvoumi.

Onda je, ipak odlučio da dozvoli Perkinsu da zaigra, jer je bio siguran da je bolji od njega, i, razume se, lukaviji, bar kad su u pitanju karte.

Pokazao je na mesto koje je malopredašnji kockar upravo napustio.

Počeli su da igraju. U početku su obojica ćutali, a onda je Perkins počeo da se služi istim podlim sredstvima kojim se služio i Rojal i, uopšte, većina kockara koji su živeli od toga što su varali druge, manje vešte kockare.

Na ruku mu je išla činjenica da je dobio prvih nekoliko partija. Zato je i imao o čemu da priča.

— Nešto ste nervozni — rekao je Perkins Rojalu. — Otkako smo počeli da igramo, stalno gubite. Izgleda da vam se to ne sviđa...

Rojal ga je odmerio hladno, ne komentarišući Perkinsove reči.

Kad su ponovo podelili karte i zaigrali, Perkins se nasmejavao ironično.

— Niste navikli da gubite, prijatelju — rekao je Perkins. — Možda vas je sreća večeras već dovoljno služila, pa je sada na mojoj strani.

Te upadice su nervirale Rojala više nego izgubljene partije. Ipak, ćutao je.

Posle izvesnog vremena, Perkins primeti:

— Niste u formi, to je očigledno... Šta ćete, sreća je promenljiva...

Kod cifre od osam stotina dolara, obojica su u isto vreme otkrili karte.

— Fleš — rekao je Perkins.

Jedva čujno, Rojal je izgovorio:

— Dva para...

Imao je jednog dečka, dva asa i dve osmice.

Perkins se zagledao u karte.

— Zna li da je ovo nesrećna kombinacija? Imao ju je divlji Bil Hikok kad su ga upucali s leđa... — rekao je nonšalantno.

Rojal se nervozno osvrnuo, iako je svim silama nastojao da to ne uradi. Ali, kao i svaki kockar, i on je bio prilično sujeveren.

— Pa, nije ni vama kockarima lako. Gore vam je nego junacima Divljeg zapada. I vama je glava uvek u torbi... — gotovo sažaljivim glasom je rekao Majkl Perkins.

Rojal nije znao da li da se plaši tog igrača ili da se ljuti na njega. Perkins ga je nervirao, ali on ništa nije mogao da mu kaže.

A onda je Perkins, i ne mrdnuvši, zagledan u karte, rekao oštro:

— O'Konore, sedi, inače ćeš zažaliti!

Vinsent O'Konor, koji se krišom namestio iza Perkinsovih leđa, ponovo je seo, pokunjivši se. Verovatno su i on i ostali razmišljali o tome otkud Perkins zna da je stajao iza njegovih leđa, kad se nije ni pomerio.

Rojal ostavi karte pre nego što je otpočela nova partija i htede da ustane.

Perkins se nasmešio ljubazno, pa sa žaljenjem upita:

— Nećete valjda prestati da igrate sada, kad je najinteresantnije? Nemojte, Rojale...

— Zar vi znate moje ime?! — začudi se kockar.

— Kako da ne — odvrati Perkins. — Ko još ne zna kako se zove najpošteniji kockar u ovom kraju!

Izgovorio je to sa nedvosmislenom ironijom u glasu, što je još više iznerviralo ionako napetog kockara.

— Ovo je previše! — ljutito je rekao Rojal. — Ne dozvoljavam da me vredate!

— Šta vas vredi? — upita Majkl Perkins. — To što sam rekao da ste pošten kockar? Ne vidim tu ništa zbog čega biste se ljutili.

Rojal je shvatio da mu ne vredi da diskutuje sa rečitim strancem, pa je rekao:

— Dobro, igraćemo još.

Podelili su nove karte.

U salonu, u kome je svaki razgovor zamro još kada su se prepirali Rojal i igrač koji se povukao, sada su svi pogledi bili uprti za taj kockarski sto. Rojal se preznojavao, a ruke su mu drhtale toliko da je jedva držao karte.

— Vručina vam je? — upitao je Perkins gotovo nežnim glasom. — Zašto ne skinete kaput?

Rojal samo odmahnu glavom.

Perkins se bezazleno nasmeja.

— Ah, vi mali lupežu. . . Plašite se da će vam ispasti kečevi iz rukava?

Kockar je pobledeo od gneva.

— Nemojte se ljutiti, samo sam se našalio — dodao je Perkins. Bio je svestan da je do krajnosti iznervirao svog protivnika.

Tako su se osećali i oni koje je Rojal bockao i zadirkivao za vreme igre.

— Da, da. . . — šapnuo je Rojal. — Vi se samo šalite. . .

Perkins je pratio svaki njegov pokret. Onda je partiju dobio Rojal. Imao je četiri kralja a da nije ni varao niti primenio neki trik.

— Poznavao sam jednog kockara — opet je počeo Perkins — koji je voleo da vara na kartama. Da ne bi protivnicima bio sumnjiv što stalno dobija asove, za promenu je namesitio sebi četiri kralja. I, znate li odakle ih je izvukao? Iz rukava svog kaputa!

Perkins se slatko smejaio, dok je Rojal mislio na četiri asa koje je čuvao u rukavu.

Onda su nastavili da igraju, tako što je Perkins bio ležeran, na izgled nezainteresovan, kao da ne obraća naročitu pažnju na protivnika.

Pri tom ga je i dalje, samo sada krišom, poimno posmatrao. Nije mu bilo potrebno da gleda tačno u njega kako bi video šta radi.

A kad je Rojal pri sledećem otvaranju karata, kada su bili kod sume od dve hiljade dolara, pokazao šta ima, u salonu su putnici zažamorili.

A kockar je pobedonosno rekao:

— Imam četiri asa!

— A ja dva revolvera! — odvratio je Perkins i u deliću sekunde su se u njegovim rukama umesto karata našla njegova dva revolvera.

— A ti, O'Konore, sedi, inače ćeš nastradati!

Rojal se uplašio i zbunio.

— Šta je ovo? — upitao je. — Šta treba to da znači?

— Znaš dobro, a što se ostalih tiče, i oni će uskoro saznati! — grubim glasom je odgovorio Perkins.

Sve karte je bacio pred Rojala i glasno, da svi čuju, rekao:

— Pogledajte malo bolje. Tu nešto ne štima.

Rojal je poredao karte i na očigled i Perkinsa i drugih, prebrojao ih.

Najzad je rekao:

— Nedostaju pikova dama i karo osmica, a ima u špilu dva asa viška.

— Varalico! Koliko si ljudi dosad prevario i opljačkao?! — uzviknuo je Perkins s omalovažavanjem. — Od koliko njih si uzeo novac koji je teško zarađen?

— Ni od koga ništa nisam oteo. Oni koji su dosad igrali sa mnom činili su to dobrovoljno, niko ih nije prinudio na to.

— Ali nisu pristali i da budu prevareni, ako su pristali da igraju! — odvratio je Perkins, a onda iznenađeno upitao:

— Po čijem nalogu radiš trenutno?

— Po... — počeo je, ali je odmah začutao, da bi ubrzo dodao: — Ne znam o čemu govorite.

Perkins vrati u opasač oba revolvra.

Ali, nije trebalo, jer Rojal uopšte nije bio onako dokrajčen kao što mu se učinilo.

Kad se Perkins ponovo okrenuo prema Rojalu, ovaj je u ruci držao mali pištolj, sa cevi uperenom u njegove grudi. Taj prevarant je očigledno bio u stanju i da ubije, pomislio je Perkins.

Rojal se zadovoljno smeškao.

— I drugi imaju oružje, ne samo ti — obratio se on Perkinsu. — Imam ga i ja, na primer.

Uto odjeknu hitac, a Perkins upita:

— Ko ga, kažeš, ima? Ti? Gde ti je? — sada se smeškao Perkins.

Rojal se začuđeno zagledao u svoju desnu ruku, koja se trgla i u kojoj sada više nije bilo pištolja. Pomislio je da ovako nešto može da izvede samo vešti mađioničar. Tako nešto još nije video u životu.

— Tako brzo... to je neverovatno... — dahtao je preneraženi kockar.

— Pa, šta ćeš. Događa se. Nekad brzo, nekad nedovoljno brzo, a može i sasvim lagano. Samo, ne kod mene.

— Sreća je promenljiva — čuo je Perkins nepoznati glas. — Baci oružje. Spusti ga na pod. Toliko brz ne možeš biti da ti ne bih mogao pucati sada u leđa.

Perkins je bio ljut na samoga sebe što nije dovoljno oprezan.

Nije imao izbora, morao je da poslušati nevidljivog protivnika.

Lagano je otkopčao pojas i, zajedno sa revolverima, spustio ga na pod.

— Sad možeš da se okreneš — rekao je isti glas.

Perkins se okrenuo.

U O'Konorovoj ruci ugledao je revolver velikog kalibra. Pri tom se zlikovac kezio pokazujući da je nadmoćan i da njemu i njegovom kompanjonu Rojalu niko ništa ne može.

— Ti si drzak i opasan tip — rekao je Vinsent O'Konor Perkinsu. — Zato se neću dugo zadržavati s tobom. Sa takvima kao što si ti čovek mora odmah okončati, jer ko zna da li će mu se pružiti sledeća prilika.

Perkins je nastojao da ostane pribran i da smišlja kako da se izvuče od ovih ubica. Pogledao je u putnike koji su mirno sedeli, ali sa strahom u očima. Bilo ih je nekoliko stotina. Računao je na to da bi svi ti gosti mogli biti na njegovoj strani i da bi uz njihovu pomoć lako mogao savladati O'Konora, a ako treba, i Rojalu.

Ali, odmah je odbacio tu pomisao, jer su putnici, gotovo bez izuzetka, svi bili veoma ugladeni i sigurno niko od njih nije nosio oružje; verovatno nisu znali ni da se tuku.

Ali, zašto mu oni ne bi pomogli? Valjda im je jasno da se ne bori samo za sebe nego i za njih. Najzad, zato je i na brodu.

Hteo je da dobije u vremenu, pa je upitao Vinsenta O'Konora:

— Zar ne znate ko sam ja i koga nameravate da ubijete? Ja sam Majkl Perkins...

O'Konor je očigledno bio zapanjen kad je čuo Perkinsovo ime. Ipak, brzo se sabrao i napravio se da je ravnodušan, i da mu je svejedno na koga se namerio.

— Vidi, molim te! U tom slučaju, ako ubijem tako slavnog tipa, i sam ću postati slavan! — rekao je smejuću se usiljeno.

— Brojim do tri — dodao je, i svi-ma je bilo jasno da se ne šali, da je spreman da ubije.

— Jedan... dva... — prst mu se sve više stezao oko obarača — ... tri...

Kad je zaustio da kaže tri, Perkins se bacio na pod.

U tom trenutku je O'Konora pogodila u glavu teška kristalna čini-ja. Izgubio je ravnotežu i ispustio re-volver, a zatim pao.

I ne tragajući za spasiocem, Per-kins je brzo reagovao, koristeći iz-nenadnu priliku koja mu se ukaza-la.

Skočio je na O'Konora pre nego što je ovaj stigao da se podigne.

Međutim, pokazalo se da O'Ko-nor nije nimalo bezopasan protiv-nik. Koliko god se Perkinsu činilo da on nije prvoklasni revolveraš i fajter, toliko je ošamućeni O'Konor bio žilav i vešt.

Branio se i rukama, i nogama, i glavom, i to veoma vešto, zadajući, pri tom, Perkinsu snažne udarce. U nekim trenucima činilo se da će us-peti da nokautira Perkinsa, ali je i ovaj nalazio novu snagu da uvek iz-nova navali na bandita.

Tučnjava je potrajala dobrih dese-tak minuta. Obojica su bili već pri kraju snaga, ali su se držali sve do trenutka kad je Perkinsu uspelo da obema rukama prikuje O'Konorovu glavu za pod.

Onda ju je podigao i snažno lupio o tle, a O'Konor se najzad umirio.

Perkins je bio iscrpljen, ali su ga noge još držale. Brzo se osvrnuo da vidi šta radi Rojal jer je mogao oče-kivati da će kockar pokušati da ga

napadne i tako okonča ono što je O'Konor započeo.

Ali, Rojal je stajao kao ukopan, iz-nenađen i gotovo bez daha. Shvatio je da je propustio priliku da uradi nešto dok je O'Konor bio u formi. Mogao je ili da mu pomogne u sav-lađivanju Perkinsa, ili da brzo do-hvati svoj pištolj, koji se nalazio na podu, nedaleko od njega.

Ipak, Perkinsu se činilo da Rojal nije od onih koji bi svoju snagu od-meravali pesnicama. Fizički je bio slab, no to nije moralo da znači ni-šta, ali, po svoj prilici se osećao jak samo sa oružjem u ruci.

Zato se Perkins bacio na svoja dva revolvera. Čim je skrenuo po-gled sa Rojala, i ovaj se sagnuo i do-hvatio svoj pištolj.

Kockar je ispalio hitac u Perkinsa dok se ovaj pridizao, i, upravo zbog toga, promašio.

Hteo je odmah da puca i drugi put, ali je sada i Perkins opalio.

Ovoga puta kockaru nije bio izbi-jen iz ruke pištolj nego ga je metak pogodio u šaku. Drugom, zdravom šakom, obuhvatio je onu okrvavlje-nu.

Bauljajući, pošao je prema vrati-ma. Ali, nije stigao do njih, jer se onesvestio.

Perkins opasa opasač i stavi u njega oba revolvera, a onda poče pogledom da kruži po sali.

Jedan ženski glas je doviknuo:

— Ako tražite onoga ko je bacio čini-ju na vašeg protivnika, nemojte se zamarati. Ja sam to učinila.

On pogleda u pravcu iz kog je do-pirao glas.

Ugledao je mladu ženu koja je sa-ma sedela za jednim stolom.

Njena lepota bila je, za Perkinsa, posebna, neuobičajena. Kako to da je sama, pitao se. Otvoreno ga je gledala i smeškala se. Nije mu izgle-

dala baš naivno. Osetio je da je ta osoba slična njemu.

Kosa joj je bila tamna i podignuta u pundu, a lice svetlo, sa visokim rumenim jagodicama.

— Šta tako buljite u mene? — upitala je.

Perkins se trže.

— Oprostite... Hteo sam samo da vam zahvalim. Mnogo ste učinili za mene. Vaša hrabrost bila je veća od hrabrosti svih ovde prisutnih muškaraca. Smem li da znam šta vas je nagnalo na to da mi pomognete?

— Pa, možda vaša duhovitost. Slušala sam vas dok ste za vreme kartanja dobacivali svom protivniku. Veoma ste inteligentni. Revolveraše sam zamišljala drugačije. Mislila sam, naime, da mogu dobro da se služe samo svojim revolverima, a vi ste pokazali da se i te kako znate služiti i glavom. Da li vam je to objašnjenje dovoljno?

— Ja bih za vas mogao reći nešto slično. Naime, s obzirom na vašu lepotu, posedujete i prilično inteligencije. Smem li znati vaše ime?

— Možda će vam moje prezime više značiti... Ja sam Ronda Prestli, kćerka kapetana Prestlija i na neki način sam i domaćica ovog broda.

— A ja se zovem Majkl Perkins, gospođice Prestli. — To, pretpostavljam, već znate. Ali, ne znate nešto drugo: kad prođe sva ta gužva, vi i ja ćemo se venčati. — Perkins se naklonio. Potom se okrenuo i udaljio.

Ronda Prestli je zabezeknuto gledala za njim.

— Ovaj je lud! Načisto lud!

Perkins je prišao O'Konoru. Konstatovao je da nije onesvešćen nego mrtav, da je verovatno slomio vratni pršljen. Zatim je otišao do Rojale. Učinilo mu se da on još diše, a ako

bi bio mrtav, to mu se moglo dogoditi samo od straha.

Perkins se više nije osvrtao nego je napustio salon i otišao u svoju kabinu.

Za danas je dosta, pomislio je, željan odmora i sna.

*

Ostatak puta do Čedvila protekao je mirno i tamo su stigli u predviđeno vreme, čak su pred sobom imali noć. Da nije bilo problema sa posadom, mirno su mogli čekati jutro i početak takmičenja.

Ali, nekoliko članova posade napustilo je brod negodujući što je prvi oficir Den Hauard tamnopus. A među njima bio je i glavni strojar, bez kog brod zapravo i nije mogao da krene. Frenku Nortonu bilo je mnogo stalo do toga da se njegov »Biser« takmiči, jer je znao da će mu, ako pobedi, on doneti mnoge privilegije i koristi u poslu. Najzad, to je smatrao pravednim, jer je u taj brod uložio sve što je imao i do sada mu se još nije bio ni isplatio.

A bio je i jedino što je imao. To je Perkins dobro znao.

Zato je, kad je brod pristao, otišao da traži novog strojara. Mrak se već bio spustio, a u lučkom delu tog grada nije baš bilo prijatno. Ta četvrt bila je slabo osvetljena, a po njoj su se motale svakojake utvare.

Mogao je da ga ubije neko a da se nikad ne sazna ko. Hodao je oprezno, stalno se osvrćući, iako nije mogao videti bog zna šta.

Stalno je imao utisak da neko motri na njega, da vreba priliku da ga napadne i ubije.

Perkins je znao sve moguće trikove da bi proverio ono što je hteo, pa je i sada primenio jedan; hodao je glasno lupajući petama o zemlju,

a kad je stigao do ugla, zamakao je iza njega i hodao lupajući čizmama u tle, ali u mestu. Pri tom je vodio računa o tome da taj zvuk postepeno nestane, kao da se sasvim udaljio.

Perkins je retko grešio u proceni kad je instinkt trebalo da ga opomene. Tako je bilo i ovoga puta; njemu se nije činilo da ga neko prati nego je to bila činjenica, u šta se ubrzo uverio.

Čovek koji ga je pratio mislio je da se on stvarno udaljio i sada se više nije skrivao nego je i on došao do ugla i zaokrenuo.

Pripijen uz zid, Perkins mu je dozvolio da prođe pored njega dva koraka, a onda skočio i zabio mu cev revolvera u leđa.

Gurao ga je sve do jedne ulične svetiljke, a onda mu zapovedio da stane.

Ipak, Perkins je uspeo da vidi njegovu lice i prepozna ga.

— Tako, dakle, Keri Olbi... — rekao je, a pošto Olbi njega nije video, nije ni znao da je to baš on. Mogao je biti bilo ko, jer čovek kog je on pratio već se bio udaljio. Tako je bar Olbi mislio.

Perkins nije imao razloga da krije da mu je namestio klopku i da je to upravo on.

— Olbi, ovoga puta te neću pustiti dok mi ne kažeš po čijem naređenju radite ti i tvoji kompanjoni.

Keri Olbi jeste bio kriminalac, ali je iz dna duše mrzeo lučke četvrti, mračne i pune svakojakih zločinaca. Stajao je na svetlu, kao dobra meta, i to ga je plašilo i nateralo da progovori:

— Vil Henders — rekao je brzo.

— Šta je bio tvoj zadatak ovoga puta?

Olbi nije oklevao nego je spremno rekao istinu:

— Da vas pratim, ubijem i odem u jedan lokal i podnesem mu izveštaj.

— Kažeš, Vil Henders...

— Poznajete ga?

Znao je za Vila Hendersa. Nekoliko godina ranije taj čovek je ubio jednog Perkinsovog prijatelja. A nije ih imao niti ih sada ima mnogo.

Tada je Henders dobro prošao, iako je bilo jasno da je posredi ubistvo; izvukao se tako što je našao lažne svedoke da je pucao u samoodbrani.

— A da li Henders zna mene? — upitao je Perkins.

— Ne.

— A gde treba da se nađeš sa njim?

— U »Mornarskom raju« — spremno je odgovorio Keri Olbi, želeći da što pre nestane iz snopa svetlosti.

— Dobro... Sada baci svoj revolver i gubi se odavde! — naredio mu je Perkins. — I nemoj da te ikada više vidim, inače se nećeš izvući živ!

Olbi je bio srećan što je tako prošao, pa se brzo udaljio, nestavši u mraku.

A Perkins je otišao pravo u lokal »Mornarski raj«, gde je Vil Henders očekivao Olbija sa veću da ga je ovaj ubio.

*

Majkl Perkins je ušao u lokal »Mornarski raj«. Bio je krcat gostima i zadimljen. Svi su razgovarali bučno, neki su se svadali, neki i tukli, na šta niko nije obraćao pažnju. Po svoj prilici, to je ovde bilo uobičajeno.

U onoj gužvi, nije video da li za nekim stolom ima slobodnog mesta. Između stolova nije ni mogao da prođe od gužve, pa je odlučio da se nekako progura do šanka.

Tamo je od barmena, jednog od desetak koji su posluživali goste, zatražio hladno pivo.

Tek što je počeo da ga pije, jedan krupni tip, koji je stajao pored nje, obratio mu se zaplićući jezikom:

— Ti si ovde nov?

— Pa, recimo...

— Nisam te vidao dosad... Doduše, ja se ovde stalno motam tek od pre nekoliko sedmica... Zamisli, posle toliko godina su me otpustili sa broda i, eto... sada...

— Sada piješ — dopuni ga Perkins, pa dodade bez imalo ironije: — Nije ni čudo, jer za sve poslove na brodu neophodno je da čovek ima bistru glavu.

Perkinsov sagovornik je izgledao ojađen.

Bilo je očigledno da je razočaran, a takvi često traže sagovornika, nekoga kome bi mogli da se izjadaju. Možda je sve to isto pričao svakome ko bi se našao u njegovoj blizini.

— Šta mislite vi? Da li je u redu da čoveka otpuste tek tako?

— Naravno da nije u redu — odvrati Majkl Perkins. — Ali, znate kako je...

— Ako ste mislili da sam otpušten zbog alkohola, reći ću vam da na brodu nikada nisam pio. Čak ni kada se nešto slavilo. Kao strojar, bio sam svestan odgovornosti koju sam imao tamo. Mnogi me smatraju za najboljeg brodskog strojara u ovim krajevima, ali, šta mi to sada vredi...

— Je li, možda, bila neka nesreća na brodu, izazvana vašom nepažnjom?

— Čoveče, rekao sam vam da sam otpušten bez nekog konkretnog razloga!

— Razlog mora da je postojao — insistirao je Perkins. Obradovao se što je, tražeći strojara, slučajno na-

leteo upravo na jednog i to dobrog, pa je već odlučio u sebi da ga angažuje ukoliko je zaista bio otpušten bez vidnog razloga.

»Biseru Misurija« strojar je potreban najkasnije sledećeg jutra, a dotad sigurno niko neće naći dobrog strojara, ili će to biti veoma teško.

— Na kom brodu ste radili? — upitao je Perkins.

— Na svim brodovima »Misuri-prevoza«... Sve je bilo u najboljem redu, radio sam kod iste kompanije desetak godina, a od pre nekoliko sedmica, kad se promenio vlasnik broderske kompanije, ja sam ostao bez posla...

Uzdahnuo je i otpio nekoliko gutljaja viskija iz poluprazne boce, a onda nastavio:

— Zapravo, u pitanju su suvlasnici. Ima ih dvojica. Prave bitange, što sam im, uostalom, i rekao. Svašta sam im kazao u lice. To su obični nitkovi, kažem vam. Iskorišćavaju ljude, zakidaju, varaju. Sve sam im to rekao otvoreno. Valjda su me zato i izbacili.

— Da li ste, kao dobar strojar, pokušali da se zaposlite na brodu neke druge kompanije?

— Jesam. Niko me neće. Oni nitkovi su se pobrinuli da me ocrne kod svih vlasnika broderskih firmi, tako da sada niko neće da mi da posao. Svi zaziru od bundžija i od ljudi koji vređaju vlasnika.

— A ko su ti ljudi, mislim, novi vlasnici »Misuri-prevoza«, s kojima ste na ratnoj nozi? — zainteresovao se Majkl Perkins.

— Mislite na one dve bitange? Zovu se Vil Henders i Šon Etkinson, ako vam ta imena znače nešto.

Perkins se namršti. Vila Hendersa je znao, a o Šonu Etkinsu je čuo od Nortona. Bio je to onaj kapetan što ga je Norton otpustio.

— Smatrajte da ste zaposleni, i to kao strojar na »Biseru Misurija« — rekao je Perkins.

Krupni strojar je odjednom izgledao trezan. Valjda nije mogao poverovati da mu neko nudi posao, nakon svega što su mu uradili vlasnici »Misuri-prevoza«.

Upitao je u neverici:

— Na »Biseru«? Oh, divan je to brod! U redu, pristajem. Hvala vam...

— Postaviću vam, ipak, jedan uslov: sutra ujutro, kad krenemo, u vreme početka takmičenja, morate biti sasvim trezni, gospodine...

— Kolman. Zovem se Rik Kolman i nikada pijan nisam išao na posao. Dobro, biću na brodu ujutro.

Zatim se i Perkins predstavio.

Upitao je Kolmana:

— Možete li mi preporučiti dvojicu koji bi na istom brodu radili kao ložači?

Kolman se nasmeja.

— Mogu. Nismo uzalud u »Mornarskom raju« — reče. — Ovde se skupljaju i zaposleni i nezaposleni momci koji znaju da rade sve poslove na brodu.

— Ali, dajte mi nekog ko može da počne odmah, sutra, Kolmane.

— Bez brige...

On se odvoji od šanka i glavom pozva Perkinsa da pođe za njim, što ovaj i uradi

*

Zadovoljan što je našao zamenu za sve ljude koji su otišli sa »Bisera«, Perkins upita Kolmana:

— Vidite li negde u ovom lokalu svog gazdu Vila Hendersa? Čuo sam da bi večeras trebalo da je ovde.

— Da, video sam ga... Čekajte... Kolman isteže vrat i pogleda na-

pred Ostala dvojica, koji su se upravo zaposlili kao ložači na brodu, pokazase u suprotnom pravcu.

— Prešao je za onaj sto, tamo — pokaza jedan od njih, koji se predstavio kao Albert Kolbi.

Perkins pogleda u pokazanom pravcu.

— Eno ga, to je onaj napirlitani, sa brčićima... — dodade drugi momak, Harold Runi.

Vil Henders je bio izrazito negovan čovek od oko trideset i pet-šest godina, sa uredno potkresanim smeđežutim brkovima, glatko izbrijan, u beloj košulji sa svilenom crvenom mašnom i crnim somotskim odelom.

Sedeo je gledajući naokolo; iz pogleda mu je izbijala samodopadljivost i samouverenost. Kao da je mislio da mu nigde nema ravnog.

— Baš mi liči na bitangu, Kolmane. Bili ste u pravu. I pored sve one svile i somota, vidi se da je nitkov — komentarisao je Perkins.

Obratio se trojici novih momaka na »Biseru Misurija«:

— Idem malo da popričam sa njim. Ako vas ne zateknem ovde kad završim, vidimo se ujutro u šest, na brodu.

Onda je odlučnim koracima krenuo prema stolu za kojim je Henders sedeo.

Zastao je pred njim, a onda seo na praznu stolicu pored njega.

Henders ga pogleda potceñjivački.

— Šta je sad ovo?! Gubite se oдавде! — obrecnuo se na Perkinsa.

— Došao sam da vam predam pozdrav od Kerija Olbija. On nije mogao da dođe lično. Izgubio je hrabrost i... još nešto... svoj revolver...

Dok je govorio, Perkins se smeškao cinično.

Izgledalo je, po svemu sudeći, da je Henders inteligentan tip, jer je odmah shvatio o čemu se radi.

Upitao je podozrivo:

— Vi ste Majkl Perkins?

I, pre nego što je dobio odgovor, jer on nije ni bio potreban, Henders je upitao: — Otkud ste znali gde da me potražite?

Perkins onjuši vazduh.

— Sledio sam miris ovog smrdljivog parfema. Podseća me na miris koji upotrebljavaju salunske drolje u Sent-Luisu.

Perkins je bio svestan da je neugodan, ali je gubio samokontrolu kad se setio da Henders ima na savesti njegovog druga Hemfrija Lagertija.

— Rekao sam vam da se gubite! — ponovio je Henders ljutito. — Ne dozvoljavam da me vredate. Zbog te vaše drskosti ćete zažaliti!

— Zaista? A kada? — izazivao je Perkins.

— Kad Frenka Nortona i sve njegove ljude zgazim kao mrave! — preteći je rekao Vil Henders. — I, reću ću vam još nešto: vi se nalazite na pogrešnom brodu!

— Meni kažete nešto, vi, običan ubica?! Vi ste na pogrešnom brodu i, uopšte, na pogrešnom mestu. Vlasnik broda mora koliko-toliko da bude pošten i da se ponaša ljudski, a šta vi to radite? Ubijate ljude svojih konkurenata, a i njih same?! A ubili ste i Hemfrija Lagertija!

Tek kad je Perkins spomenuo ime svog prijatelja, Henders je promenio držanje, koje je do tog trenutka bilo sasvim opušteno i nadmeno.

— Da, Henderse, znam čak i to! — nastavio je Perkins. — Za to morate platiti. Ako hoćete, možemo se i odmah obračunati revolverima, dovoljno je da izađete pred lokal.

— Hvala na ponudi — rekao je Henders koji je brzo vratio svoj mir — ali radije ne bih. Bar ne večeras. Moram se paziti, a nisam siguran da sam bolji strelac od vas. Ne mogu sebi priuštiti ni najmanju ozleđu, jer je neophodno da sutra, kad počne takmičenje, budem čitav i čio. Uostalom, večeras još moram da razmislim o načinu na koji ću osigurati našu pobedu i, eto, zato za vas nemam vremena.

— Nemam razumevanja za nitkova kakav ste vi, Henderse — rekao mu je Perkins, a onda naglo izvadio revolver. — Moraću, izgleda, da primenim druga sredstva. Predaću vas, naime, gradskom šerifu. Sigurno će se naći nekoliko svedoka koji će pomoći da se podigne optužnica protiv vas.

— Odustanite od toga, Perkinse. Šerif je moj veliki prijatelj, a uz toga, zbog nekih njegovih starih grehova, držim u šaci. Tako reći, dužan je da mi progleda kroz prste. Što se tiče javnog tužioca i njegovog zamenika, oni se takođe ne bi odvažili da išta preduzmu protiv mene. Onda, Perkinse, šta ste odlučili? Pazite, bilo šta da uradite, ja mogu izdejskovati da vas uhapsu i strpaju u ćeliju. Već ću smisliti optužbu, a naći ću i svedoke.

Perkins je postajao sve nervozniji što je duže slušao Hendersa kako govori i kako se pobedonosno smeje.

Onda je Henders nastavio:

— Ako vam je već stalo da me na naki način učinite bezopasnim, jedino vam preostaje da me ubijete negde u mraku, iz zasede...

— Ne služim se vašim metodama...

— Da, znao sam da ti savest tako nešto ne bi dozvolila. Ti nisi naše sorte, plemenit si, fin...

— Nemojte dvaput reći! — uzviknu Perkins ljutito. Nerviralo ga je to što se Henders stalno smeška. Nije više mogao da gleda tu njegovu nasmejanu gubicu, pa je snažno zamahnuo i pesnicom ga udario u bradu.

S obzirom na to da tako nešto ni u snu nije očekivao, Henders se odmah izvrnuo i pao sa stolice.

Brzo se podigao. Sada nije više bio onako elegantan i uredan kao malopre.

Procedio je kroz zube, ubilački se zagledavši u Perkinsove oči:

— Samo da prođe ovo takmičenje, Perkinse. Dohvatiću vas i zažalićete što ste se ikada rodili. Pokajaćete se za ovo i molićete Boga da što pre umrete. . .

— A vi nećete ni stići da se molite. Umrećete tako brzo koliko je potrebno da hitac iz oružja dospe do vas — kontrirao je Perkins.

Zatim se okrenuo i pošao prema izlazu.

Za njim su pošli novi članovi posade »Bisera«.

— Rekli ste da se vidimo ujutro, ali nas trojica smo se dogovorili da već večeras odemo na brod sa vama. Mislim da će tako biti bolje.

Albert Kolbi je zadivljeno rekao:

— Ono ste izveli majstorski! Ja vam se, kao stručnjak za tučnjavu, zaista divim. Gledali smo kako ste udesili onu bitangu. Što volim što ste mu pred svima pokazali da ga se ne plašite! A kako se uprljao! Naprosto sam srećan što je onako prošao! Vi ste sila, Perkinse! S vama vredni raditi!

I drugi ložac je bio oduševljen.

— Najzad sam doživeo da vidim kako i njega neko tuče a on ne može da se brani. Pokunji se kao prebije-na mačka. Bilo je krajnje vreme da i

njega neko poniži. Uvek on ponižava druge, uvek je on nadmoćan.

Krenuli su prema obali.

U lučkim ulicama vladao je mrak ili, tamo gde je bilo svetiljki, neprijatna polutama, prošarana sumnjivim senkama i sablasnim magličastim krugovima.

Perkins se stalno osvrtao i osluškivao.

Odjednom je stao.

— Čekajte! — rekao je tiho, i ostala trojica zastadoše.

— Zar ne čujete ništa?

Svi su napregnuto osluškivali.

— Ja ništa ne čujem — rekao je Rik Kolman.

— Naravno da si nagluv, Rik, kad si godine i godine proveo pored brodskih mašina! Ja čujem nešto. . .

— rekao je Albert Kolbi.

— I ja čujem — javio se Harold Runi. — Ako nisi znao, Rik, tamo napred je reka, a voda obično bućka, kad nije sasvim mirna.

— Čutite! — opomenu ih Perkins.

— Izgleda da oko broda neko pliva. Ne verujem da su to ljudi iz posade, jer nekako kao da to rade krišom i oprezno.

Opet su oslušnuli.

Onda je Perkins rekao:

— Momci, biće najbolje da se razdvojimo, svaki od nas četvorice da sa druge strane pride obali, a potom i brodu. Pri tom moramo paziti da jedni drugima ostanemo u vidokrugu, da bismo se mogli štititi, ako zatreba.

Za svaki slučaj, kad su se već razdvojili, Perkins uzviknu:

— Hej, ko je tamo? Jeste li sa broda?

Morao je to da zna, da slučajno ne bi pucao u nekog sa »Bisera«.

Voda se stišala, bućkanje je prestalo. Plivači su se pritajili. Sada je oko broda vladala potpuna tišina.

— Odgovorite! Znam da ste tamo!
— viknuo je Perkins.

Umesto odgovora, stigli su hici. Zujali su opasno blizu Perkinsovog uha, a jedan mu je okrznuo i jaknu. Ko je da je pucao, po tom mraku nišanio je kao da ima mačje oči.

Hici su dopirali iz neposredne blizine broda, a možda i sa same palube.

Po tom mraku i magli, sve siluete bile su iste. Perkins je pucao, ali se stalno plašio da ne pogodi nekog svog.

Odjednom se sve umirilo.

Ubrzo se čuo zvuk vesla po vodi.

Perkins zaključio da to neki sa obale beže čamcem, da se ne bi sreli sa njim i ostalima koji su otvorili vatru sa obale. Odahnuo je.

Ali, prevario se. Još nije bilo vreme za opuštanje. U to se uverio kad je pored njegove glave prozujao jedan hitac iz prilične blizine.

Hitro se okrenuo i zapucao.

Čuo je jauk. Nije imao vremena da obrati pažnju na tu stranu, jer je primetio pokret sa svoje desne strane.

Držeći revolver, okrenu se nadesno i, ugledavši u magli siluetu čoveka sa revolverom u ruci, opali.

Ali, u istom trenu prepoznade Rika Kolmana i naglo trže ruku iskrenuvši je nagore. Srećom, metak je promenio putanju i nije pogodio Kolmana.

— Slušaj! Pazi da mi drugi put ne uradiš nešto slično! — viknuo je na njega. Kad sam u opasnoj situaciji, ja najpre pucam, na pitajući ništa. Zahvaljujući tome sam još živ. Drugi put, molim te, ako se pojaviš iznenada, prethodno vikni da si to ti.

Za razgovor nije bilo vremena, jer je opet neko pucao u njih.

Ovoga puta je bio pogođen Harold Runi. Zastenjao je i pao.

Perkins čučnu i počeo da ga opipava.

— Ostavi me, pobrini se za sebe — rekao je Harold Runi. — Izgleda da nije ništa ozbiljno. Idi bolje i potraži budalu koja namerava da ubije nekog. . . — Nađi ga, ostavi me ne.

Perkins nije hteo da ga ostavi, ali u tom trenutku je neko iz njegove neposredne blizine škljocnuo revolverom. Okrenuo se i video da je na nišanu.

Opalio je munjevitom brzinom.

Kolman i Kolbi su, sakriveni u blizini, pokušavali da ga zaštite, ali su i prema njima leteli hici, pa su i oni pucali na više strana, uglavnom nasumice.

Revolveraš kog je Perkins pogodio pade licem prema zemlji. Sa koltom spremnim da opali, Perkins napravi nekoliko koraka i dođe do protivnika.

Okrenu mu glavu i pokuša da mu razazna lice.

— Keri Olbi. . . — šapnu prepoznavši ga.

Ovaj je još bio živ.

— Ipak si me sredio. . . — šapnuo je slabačkim glasom. — Šteta što te Kevin malopre nije pogodio, a bio je tako blizu. . . Sada. . .

— Ti si budala, Olbi. Koliko puta sam ti rekao da me se kloniš, inače ćeš nastradati. Opominjao sam te, ali ti nisi hteo da me poslušаш.

— Zato što sam hteo da te ubijem. . . da vidim tvoju krv, da te gledam kako se valjaš u blatu. . . Zao mi je što mi to nije uspelo. . .

— Tako, znači. Koliko znam, nikada ti ništa našao nisam učinio. Nije mi jasno zašto si me toliko mrzeo i zašto si hteo da me ubiješ.

Odgovor nije dobio.

Bandit je otvorio usta i izgovorio psovku, a onda se sasvim umirio.

Samo njegove beonjače su se videli u mraku.

U međuvremenu, do njega su stigla ostala trojica.

— Harolde, jesi li teško ranjen? — upitao je.

— Nije to ništa. Takvih rana sam dosad zadobijao na desetine. Rame mi je okržnuto. Ništa, rekao sam.

— Idemo, momci, na brod, da vidimo šta se tamo događa. Možda su se oni nitkovi i tamo rasporedili.

Posle nekoliko minuta, već su bili na brodu.

Tamo je sve bilo mirno.

Ugledali su kapetana, u dugoj be-
loj spavaćici, kako šeta, kao kakav
duh. Još nekoliko članova posade
se pojavilo na palubi.

— Šta je bilo? — upita kapetan. —
Kakva je to pucnjava usred noći?

— Neki su kružili oko broda —
odgovori Perkins. — Izgleda da smo
im poremetili planove. Rasterali
smo ih.

Perkins predstavi trojicu novih
članova posade.

— Voleo bih da znam zašto se
muvaju oko broda i s kakvim name-
rama — reče kapetan, na što mu od-
govori Rik Kolman:

— Mislim da su, možda, hteli da
podmetnu požar.

— Otkud ti ta ideja?

— Večeras sam u društvu Vila
Hendersa video onog piromana
Berda Haklija. Gde se taj pojavi, ta-
mo bukne požar. A Henders ga je
nedavno zaposlio kod sebe. Znate vi
tog Berda. Sitan je, mali, s retkom
kosom i pacovskim licem. . . Taj nije
kako treba. Stalno se igra šibicama
i govori kako je najlepše gledati kad
gori plamen.

— Nazdravlje! — reče kapetan. —
Još nam samo to treba!

— Ne brinite, kapetane, brodu se
ništa neće dogoditi, jer ćemo paziti

na svaku sitnicu. I, vratidemo im
milo za drago. Drugo je kada se sa-
mo koškamo, ali ako su oni spremni
da ubijaju, da zapale ceo brod za-
jedno sa putnicima i članovima po-
sade, onda tu više nema šale. Pre-
ma takvima čovek mora da bude
nemilosrdan.

*

Čedvil, sledećeg jutra.

Pucanj iz kolta oglasio je početak
takmičenja. U luci je bilo mnogo lju-
di. Došli su da prisustvuju spektak-
lu, da isprate brodove i najboljem
brodu požele sreću.

Perkins je stajao u komandnoj ku-
ćici, zajedno sa Frenkom Norto-
nom, kapetanom Prestlijem i prvim
oficirom Denom Hauardom. Gleda-
li su druge brodove koji su učestvo-
vali u takmičenju. Bilo ih je, osim
»Bisera«, još osam.

Iznenada je Perkins upitao:

— Koji od ovih brodova je vlasniš-
tvo »Misuri-prevoza«?

— Onaj tamo, »Golub sa reke« —
odgovori Frenk Norton. — Zašto pi-
tate?

— Zato što upravo ta kompanija
stoji iza svih napada na ostale bro-
dove, u poslednje vreme, pa i na
»Biser«.

Norton je bio veoma iznenađen.

— Ko bi to rekao! . . . — promum-
lao je. — Nikada tako nešto ne bih
pretpostavio, zato što je »Misuri-
prevoz« jedna od najboljih i najko-
rektnijih kompanija. Uvek je radila
veoma ozbiljno, pouzdano.

— Možda, Nortone, u vremenu
kada još nije imala nove vlasnike.

— Vlasnici kompanije su se pro-
menili? — opet se iznenadio Nor-
ton. — To nisam znao.

— Da, ima ih dvojica. Jedan od njih je revolveraš poznat po zlu, Vil Henders, a drugi... da vas ne pustim da pogadate, mada biste lako mogli pogoditi, reći ću vam: drugi vlasnik je niko drugi nego kapetan kog ste vi otpustili sa »Bisera«.

— Šon Etkinson?! — prekide Frenk Norton Perkinsa. — Taj nitkov! Trebalo je da ga predam šerifu kad sam ga uhvatio u mutnim poslovima! Pa to je strašno! Sada, znači, ne preza ni od ubistva. S takvim čovekom sam ja radio. A osetio sam da nije od onih u koje se čovek može pouzdati.

Obojica pogledaše u »Goluba sa reke«. Bio je otprilike velik kao »Biser«, ali malo kitnjastiji, sa više ukrasa, koji su, po Perkinsovom mišljenju, mogli na njegovu brzinu da utiču samo negativno.

»Biser« je sigurno brži, tako je mislio i Frenk Norton.

— Taj brod je predobar za smeće kakvo je Etkinson!

Primetivši da Vil Henders stoji na palubi svog broda i gleda u njih, Frenk Norton mu se nakloni i široko se osmehnu, a potom reče Perkinsu:

— Ovo je melem za moju dušu. Kako sam vam zahvalan. Da nije bilo vas, ja ne bih došao dotle. Zahvaljujući vama, ja još predstavljam nešto na ovoj reci. Posebno mi je drago što se sada takmičim protiv svojih neprijatelja, protivnika koji pošto poto hoće da me unište. Hvala vam neizmerno.

Onda je okrenuo leđa Vilu Hendersu. Bio je sasvim zadovoljan.

— Ne treba se služiti velikim rečima, Nortone — rekao je Perkins. — One mogu da izazovu nervozu.

Sada se u razgovor umešao kapetan Prestli.

— Tako kaže i moja kćerka Ronda — reče. — Znae je, Perkinse, zar ne?

Majkl Perkins kao da se zbunio.

— O da... da... kako da ne, upoznao sam je... Onako, površno...

U njegovom glasu bilo je nečeg što je izazvalo pažnju i Prestlija i Frenka Nortona. Pogledali su se krišom i nasmešili jedan na drugog. Pomislili su isto: da Perkinsu nimalo nije svejedno kad se pomene kapetanova kćerka.

Ipak, Perkins je to primetio, pa je upitao namrgođeno:

— Šta je tu smešno?

Nije dobio odgovor, ali su ga ostali gledali tako da je i on morao da se nasmeje.

A onda je rekao kapetanu:

— Trebalo bi da porazgovaramo o... nečemu, kapetane. Možda je posredi problem, a možda i nije. Zavisí od toga kako se posmatra.

— Dobro, momče. Kad prođe ova gužva oko takmičenja, razgovaraćemo — odgovorio mu je Vik Prestli.

— Da. Kad Henders i Etkinson više ne budu predstavljali opasnost za nas i ostale poštene momke koji žive od reke i brodova.

Svima je bilo jasno da je situacija ozbiljna, pa su prekinuli časkanje i dali se na posao.

Primenili su sve svoje znanje i trike samo da bi brod išao brže. Pred veče prvoga dana takmičenja, »Biser« je vodio, a »Golub sa reke« samo je malo zaostajao za njim...

*

Trećega dana, prednost »Bisera« nad ostalim brodovima iznosila je već dva i po sata.

— Tamo napred, iza okuke, nalazi se Ledvajs, tamo imamo skladište

uglja — rekao je Frenk Norton pokazujući rukom nekud napred. — Utovarićemo na brod koliko god može da stane, kako bi nam kotlovi stalno bili puni i izdržali do sledeće etape.

U krugu posade, tih dana je raspoloženje bilo izvanredno. Svi su davali sve od sebe, zviždukali, šalili se. Bilo je očigledno da je došlo do velike promene, da ljudi imaju više poverenja jedni u druge, da veruju u ono što rade.

I, svi su znali da sve to ima da zahvale Majklu Perkinsu, koji je poslednja tri dana bio sa njima, na brodu.

Jedino Perkins nije bio bezbrižan.

Nije mu se naročito svidalo to što se poslednja tri dana nije dogodilo ništa sumnjivo.

Niko ih nije napadao, niti uhodio, nije se dogodilo ništa što bi ukazalo da neko ima nešto protiv njih.

Sa iskustvom koje je Perkins imao, nije se mogao prevariti.

Bio je siguran da neprijatelji nisu odustali, mada je poneko iz posade i u to poverovao.

On je znao da je to samo zatišje pred buru, da se protivnici pripremaju da im zadaju što jači udarc. Možda odlučujući, od kog se Nortona firma nikada neće oporaviti, i koji će ga odvesti u propast.

To je bila njihova namera.

»Biser« je plovio prema Ledvajsu...

Kad su stigli u blizinu malog mesta u kom su mnogi brodari imali skladišta, prvi oficir Den Hauard je ispružio ruku i viknuo:

— Pogledajte tamo! Vidite li gusti crni dim?

Svi su pogledali u pokazanom pravcu.

— Da, to je u Ledvajsu...

— Nešto gori!

Perkins stisnu zube. Znači, zato su protivnici mirovali tri dana! Već su tada, videvši da ne mogu otvoreno da likvidiraju ključne ljude sa »Bisera«, stvorili pakleni plan da im bar onemoguće dalje takmičenje, i uz to naprave toliku štetu da Norton mirno može da ode pod stečaj.

— Zar niste rekli da u Ledvajsu imate skladište sa rezervama uglja?

— upitao je Perkins Nortona.

— Da... — razočaranim glasom je odgovorio Frenk Norton. — Samo, pogrešno je reći da imamo to skladište. Mi smo ga imali. Ono što se tamo puši samo su njegovi ostaci.

Nekoliko minuta je trajao šok, a onda je Frenk, kad se malo smirio, rekao:

— Mi zapravo i ne zavisimo od uglja, odnosno od ovog skladišta u Ledvajsu. Na brodu ga imamo dovoljno za sledeću etapu, do Munfilda. Jedino moramo biti malo štedljiviji. To je strašno s kakvom lakoćom oni uništavaju moju imovinu! Koliko sam ljut, najradije bih odmah nastavio put. Sa ugljem koji imamo ionako ne možemo stalno juriti punom parom.

Kapetan Prestli sa žaljenjem konstatova:

— Ipak ćemo morati da pristanemo ovde, takve su propozicije. Tu u Ledvajsu se završava jedna etapa puta, i moramo da ostanemo najmanje jedan sat.

Uskoro su stigli u pristanište Ledvajsa.

Norton, Perkins i Kolman su napustili brod i otišli do ostataka Nortonovog skladišta uglja.

Frenk Norton se zagledao u ugljenisane ostatke konstrukcije. Pobledeo je i stisnuo vilice. Izgledao je očajan i nemoćan.

Videvši ga tako razočaranog, Perkins ponovo oseti mržnju i bes, u

njemu se opet pojaviše ona osećanja koja su, nekada, u njemu izazvali banditi svojim nerazumnim i neljudskim postupcima.

Kako su mogli da za trenutak unište nešto što čovek stvara godinama, ili, celog života? Frenk Norton je celog svog života teško radio i sve ulagao u svoju malu firmu, od koje se nikada nije obogatio ali od koje je mogao da živi pristojno, iako ne onako kako bi to drugi uradili nastojeći da za sebe prigrabe što više.

I sada ti nitkovi, nimalo se ne obazirući na čoveka, ne birajući sredstva, hoće sasvim da ga unište.

A Perkins, otkako je u njemu počela da se rađa mržnja prema banditima koje je gonio zato što je zbog njih izgubio oba roditelja, nije prestajao da ih proganja, da se bori za pravdu, da lovi sve one koji drugima bez razloga čine zlo.

Verovao je da ga želja za uništavanjem zla neće napustiti do kraja njegovog života.

— Platiće za ovo! — rekao je s takvom gorčinom da su se ostali iznenadili. Nisu verovali da Perkins tako duboko doživljava nepravdu učinjenu nekom drugom.

Ali, sve nepravde su i njega bolele. Kad god bi nekom nešto loše učinili, on je zamislio da je to učinjeno njemu, ili se zapitao kako bi postupio da je on oštećen, i onda je već znao šta treba da radi.

— Neće mi umaći! — uzviknuo je. — Goniću te nitkove dok ih se ne dočepam! Zar posle svega što su učinili da mirno uživaju, kao da je ceo svet njihov?! Svet, pre svega, pripada poštenim ljudima, onima koji nikog ne diraju i žive od onoga što urade a ne od pljačke i ubistva!

Kapetan ga pogleda.

— Vi, Perkinse, teško doživljavate nepravdu učinjenu drugome. Sve to kao da se događa lično vama, tako reagujete od samog početka.

— Da, ja to doživljavam kao da je učinjeno meni — odvrati Perkins. — Uostalom, svejedno je kome je nanoseno zlo. Čovek je čovek. A to što sve doživljavam tako lično, ima svog razloga, verujte mi.

— Verujem. . .

— No, dobro, da ne gubimo vreme oko nekorisnog razgovora — reče Perkins. Onda se osvrnu.

Nedaleko od njih, igrala se grupa dečaka. On viknu:

— Hej, momci, dođite ovamo!

Dotrčaše tri dečaka.

— Da li je neko od vas video nekog da se muva oko ovog skladišta?

— Stiv kaže da je jedan čovek bacio opušak i da je onda buknuo — reče jedan dečak.

— Gde je Stiv?

— Tamo je, kod reke. Idem da ga dovedem.

Dečak otrča i ubrzo se vrati sa jednim drugim mališanom od oko deset, jedanaest godina.

— Ovo je Stiv — reče dečak.

Perkins izvadi iz džepa pola srebrnog dolara i dade kovanicu dečaku, a zatim ga upita:

— Šta si video, Stive? Ispričaj nam.

— Video sam kako jedan čovek baca upaljenu cigaru kroz otvor između dve daske. . .

— Kako je izgledao?

— Grozno. Odrastao čovek a mali kao ja. Ima neko ružno lice, dugačak tanak nos i šiljastu bradu, a sitne oči. . .

— Berd Hakli! — reče kapetan.

— Da, tačno — odvrati dečak. Tako ga je oslovio i onaj drugi. Da, zove se Berd taj mali čovek.

— Što nisi odmah rekao?! — prekoru dečaka Majkl Perkins. — A, ka-

žeš da je još neko bio sa njim? To je za nas veoma važno, a može biti i veoma opasno. Kuda je otišao taj drugi? A gde si poslednji put video onog malog?

— Onog malog nisam video posle, a onaj drugi je malopre bio tu negde...

Dečak se osvrnu i pogleda uokolo.

Odjednom uzviknu:

— Eno ga tamo, kod one daščare! Drži pušku!

Perkins šutnu dečaka u stražnjicu i odbaci ga nekoliko metara, a u isto vreme se i on bacio na tle. Dečaci se razbežaše, a Norton i prvi kaptan se takođe baciše u zaklon.

Bila je to munjevito izvedena akcija koja im je spasla živote, jer su odmah, jedan za drugim, bila ispaljena dva hica iz puške.

Strelac nije uspeo da ispali još koji put, jer ga je pogodio Perkins, koji je, još u padu, izvukao revolver i otvorio vatru na napadača.

Kad je sa druge strane utihnula vatra, svi se podigoše sa zemlje.

Mali Stiv pojuri prema daščari.

— Ovo je bila brzina, a tek preciznost! — zadivljeno je rekao dečak Majklu Perkinsu. — Tako nešto još nisam video. Ubili ste! Hoćete li sada urezati rečku u dršku revolvera? — pitao je dečak uzbuđeno.

Perkins je dugo gledao u njega.

— Momče, ne znaš šta govoriš. Ne postoji rečka koja bi bila vredna ljudskog života. Strašno je nekome oduzeti život, koliko god on to zaslužio. Ali, video si. On je ciljao u tebe, u mene, u ostale. Ne bi ni trepnuo a ubio bi nedužno dete ili čoveka. Vidiš, čak i takve ljude je teško ubiti.

— Da!... — šapnuo je dečak uplašeno. — Sve nas je mogao ubiti...

— Hajde, deco, razlaz. A ti, Stive, zapamti šta sam ti rekao. Misli na to i kad odrasteš!

Perkins se potom obrati Frenku Nortonu:

— Čudno... Zašto se sklonio upravo kod te daščare, kad mu ni položaj nije odgovarao, a okolo ima još toliko zgodnih mesta za zasedu.

— Na to vam mogu odgovoriti, Perkinse. Ta daščara je zapravo skladište »Misuri-prevoza«.

— Eto, vidite. Nakon svega što smo čuli i doživeli, sada sa sigurnošću možemo tvrditi da iza svega stoje Henders i Etkinson, odnosno njihova kompanija.

Otišao je do daščare i oprezno, s revolverom u ruci, ušao unutra. Pažljivo je pregledao celu prostoriju, ali u njoj nije bilo nikoga.

Izašao je.

— Ljudi, idemo. Ovde više nema šta da tražimo — rekao je ostaloj dvojici.

Vratili su se na brod i nastavili put.

*

Kad su stigli do cilja sledeće etape, u Munfild, dočekao ih je lično gradonačelnik, zajedno sa trojicom naoružanih pratilaca. Rekao je svoje ime i titulu, a pratiocę nije predstavio.

Perkins i Norton su prvi hteli da napuste brod, ali im to nije bilo dozvoljeno.

Gradonačelnik Lorens Miler, uglađeni čovek lisičjeg lica, koji se već u prvom trenutku nije svideo Perkinsu, veoma samouvereno im je naredio da se vrate na brod.

— Vratićemo se odmah — odgovorio mu je Norton — samo da uzmemo goriva. Treba nam ugallj.

— Ne možete dobiti ugallj.

— Ali... takmičenje...

— Znam, zato sam i ovde, da dočekujem takmičarske brodove. Ali, vaš ne može dalje, ne možete dobiti goriva, niti posada sme da napusti brod.

— Otkud sad to? — upita Norton.
— Kakva je to naredba, gradonačelnice?

— Dobio sam telegram. Obrazloženje ne znam, ali piše da su »Biser Misurija« i još dva broda isključeni iz daljeg takmičenja.

— Možda je neka nameštaljka, gospodine Milere? Zar niste proverili ko je poslao telegram?

— Šta imam ja da proveravam? Polazim od toga da je svaki telegram koji dobijem istinit.

— Mogli ste pošiljaoca odmah upitati ko ga šalje.

— Nisam mogao, jer se pošta zatorila čim sam primio telegram — odgovorio je Miler lukavo se smeškajući.

Perkins je sve shvatio; Lorensa Milera je verovatno postavio Henders, on ga i plaća i sve ide onako kako njemu to odgovara.

Miler nije bio tip čoveka kog bi ljudi izabrali da bude gradonačelnik jednog lučkog grada. Bio je i suviše slab fizički, imao je loš nastup, govorio je neubedljivo. Takvog ljudi nikada ne bi izabrali.

Perkins se setio mnogih gradonačelnika koji su bili birani po lučkim gradovima. Svi su bili mladi, snažni, mogli su da se suprotstave kome su hteli, pa, ako treba, da se pošteno i potuku.

A ovaj slabić se oslanjao na plaćene telohranitelje i moć koja je bila plaćena novcem.

Perkins je iz futrole tako brzo izvadio revolver da su se i Miler i njegovi čuvari zabezegnuli.

— Morate nas pustiti da uzmemo ugalj! — rekao je Perkins oštro. — Ako treba, uzećemo ga silom, pa se posle žalite onima koji vas plaćaju!

Miler je pobledeo.

— Ne možete sami protiv nas četvorice. Mene, doduše, možete pogoditi, ali će vas neko od mojih ljudi ipak dokačiti, pa niste uradili ništa.

— Vaši ljudi? Da su zaista vaši, oni bi radili bez novca i štitili vas — lukavo je odvratio Perkins, posmatrajući gruba lica krupnih momaka. Bilo je očigledno da su unajmljeni i ne naročito zainteresovani za posao. Glupo su se gledali i verovatno pitali šta će im sve to.

Jedan od njih se toliko uplašio revolvera i brzine kojom ga je Perkins izvukao da je otvoreno rekao gradonačelniku Mileru:

— Da ste mi rekli u šta treba da se upuštamo, ne bih došao. Ja sam mislio, ako treba da se tučemo...

— Umukni, budalo! — obrecnu se Miler na njega. Uto drugi telohranitelj reče:

— Moram hitno da odem kod Larija, jer mu dugujem pet dolara, a zaboravio sam da me baš danas ujutro čeka...

To providno opravdanje mu Miler sigurno ne bi prihvatio da i treći od snagatora nije progovorio:

— Idem sa tobom, da ne bi imao problema. Znaš i sam kako je Lari prgav.

— Čekajte! — besno viknu Miler.
— Novac ste uzeli unapred, a sada...

Brzo je ućutao, jer je u gnevu rekao i previše. Sve je bilo jasno i on nije imao kud.

— Dobro — rekao je — ovoga puta ćete proći, ali...

Ni on nije znao šta dalje da kaže. Morao je da popusti i ode.

Kapetan pride Perkinsu i potapša ga po ramenu.

— Ovo ste izveli sjajno! — reče. — Vaš trik sa revolverom spasao nas je i sada možemo da se takmičimo dalje. A da je izbila gužva, možda bi bilo i mrtvih. Dobro je što ste se tako hrabro suprotstavili tom plaćenom gradonačelniku.

— I to je maslo Vila Hendersa — reče Perkins. — Pošto je gradonačelnik osoba koju svi respektuju, mislio je da ćemo odmah odustati od daljeg takmičenja ako nam to gradonačelnik bude zabranio. Prevario se. Takvih kao što je Miler nikada se nisam plašio.

Onda su prionuli na posao.

Bilo im je potrebno dosta vremena da natovare ugalj na brod.

U međuvremenu, nekoliko putnika je napustilo »Biser«, a ukrcao se nekoliko novih.

Norton je nabrao čelo.

— Ne sviđa mi se što organizator takmičenja dozvoljava da ima i putnika na brodu, da oni ulaze i izlaze u svakoj luci; evo, sada, na brzinu ne bih ni mogao reći ko su novi putnici a ko oni koji su sišli samo da se prošetaju. Tu postoji opasnost da se na brodu pojavi i neko od konkurenata, neko ko hoće da sabotira, kako brod ne bi dalje učestvovao u takmičenju.

— Da, tačno je — odvratio je Perkins. — Moraćemo da pazimo na brod i ljude. Od ovoga trenutka, naša pažnja mora biti utrostručena. Još malo, pa smo blizu cilja, pa kad smo dosad izdržali i svaladali sve prepreke, ne sme da nam se ispreči neka koja bi nas sasvim izbacila iz igre.

— Uostalom, prednost koju smo imali sada se sasvim istopila. Moraćemo da požurimo.

— Nije ni čudo što smo ostali bez one velike prednosti, kad su se naši protivnici potrudili da stalno imamo neki zastoj. To je sada teško nadoknaditi.

— Ali, ako malo požurimo...

To je rekao kapetan Prestli, ali nije imao potrebe da nastavi, jer su svi u tom trenutku ugledali tri broda, kako plove prema luci.

Bili su to brodovi koji su učestvovali u takmičenju. Ako su isključena još dva broda, kako je rekao Miler, onda još dva treba da se pojave na vidiku, ukoliko nisu veoma zaostali.

Napred je bio »Odisej«, mali ali veoma brz brod, za njim je plovio Hendersov »Golub sa reke«, a iza njega »Kolorado«, prilično star, ali veoma dobar brod.

Kad su se brodovi približili »Biseru«, Perkins i Norton su videli Hendersa i Etkinsona kako sastavljenih glava nešto žučno raspravljaju.

Verovatno su se čudili što »Biser« nije isključen iz takmičenja i što spreman čeka da nastavi put. Iz odžaka se izvijao tamni gusti dim, po čemu je moglo da se zaključi da su kotlovi dobro podloženi.

Kad su se dva broda našla tik jedan uz drugi, Henders se glasno nasmejavao i doviknuo Nortonu i Perkinsu:

— Šta je? Izgleda kao da ste izgubili dosta vremena, pa ste sada opet na početku?

— Dubre! — rekao je Norton sasvim tiho, a glasno je dodao: — Da, nastavljamo, ili, ako hoćeš, krećemo iz početka. Svejedno, ipak idemo dalje!

— Pazi samo da ne stignete predaleko! — doviknuo je Etkinson i pri tom se zlobno nasmejavao.

Perkins munu Nortona u rebra.

— Kladim se u sve na svetu da su nam opet smislili nešto. Vidi se to

po njihovom ponašanju. Tako su sigurni da nećemo stići daleko.

*

Četiri broda su nastavila takmičenje. Četvrtog dana takmičenja, kad je Perkins po ko zna koji put krenuo u obilazak prostorija u potpalublju, prolazeći pored Alberta Kolbija, osetio je da ga je ovaj blago dotakao u rame.

Okrenuo se i pogledao u njega. Albert Kolbi mu je očima davao neke znake.

Možda je primetio nekog, pomisli Perkins. Tu, dole, bilo je bezbroj prostorija, iz svake je moglo da se ulazi u drugu, vladao je polumrak, bilo je mnogo sanduka iza kojih je neko mogao da se sakrije.

Kolbi je stajao kraj kotla, sasvim mirno, ali je i dalje očima pokazivao ulevo.

Perkins se saže i dovuče do gomile uglja. Sada je bio zaštićen, jer iza njega nije bilo ničeg, a imao je dobar pregled najvećeg dela prostorije.

Jedna od vrata uskog hodnika koji je vodio u skladište uglja su se gotovo nečujno, ali ipak vidljivo pomerila. Neko je hteo da ih otvori, ali da to bude sasvim neupadljivo, pa ih je otvarao milimetar po milimetar, i to u razmacima od po jednog čitavog minuta.

Tim vratima je Albert bio okrenut bočno, tako da, ako bi ostao u tom položaju, ne bi mogao videti onoga ko je vrata otvarao.

Ali, Perkins, sakriven iza gomile uglja, mogao je da vidi sve a da on pri tom ne bude primećen.

Čak i u onom polumraku, videlo se da je čovek koji se najzad pojavio u bočnim vratima niskog rasta i mršav. Kretao se lako, nečujno.

Šunjajući se, približavao se Albertu, pazeći da mu više dođe s leđa.

Ipak, zastao je kao ukočen kad je čuo škljocanje revolvera i, u isto vreme, preteći glas:

— Stani, Berde!

Čovečuljak zastade, iznenađen. Otkud sad neko zna i njegovo ime?

— upitao se.

Zatim je glasno rekao:

— Ti mora da si Perkins, jer uvek si tamo gde si najmanje potreban.

— Grešiš. Ili, to govoriš sa svoje tačke gledišta. Ja sam, naprotiv, uvek tamo gde sam i te kako potreban. Ako se ne varam, ovde si ti suvišan. Da, tačno je, ja sam Perkins. Ako si čuo o meni, onda znaš šta ti sledi ako mi odmah ne kažeš šta radiš ovde.

— Ja... ne radim ništa... — zbunio se Berd Hakli.

— Nemoj da lažeš. Bolje odmah reci gde si na brodu podmetnuo požar. Znamo da je to tvoja specijalnost — rekao je Perkins Berdu Hakliju.

Ovaj zažmirka svojim sitnim očima, pa na izgled zbunjeno reče:

— Ne znam o čemu govorite...

Perkins mu pride korak bliže.

Čovečuljak se hitro okrenu i pokušava da pobegne u pravcu iz kog je i došao.

Perkins nanišani; hteo je samo da ga onemogući da beži, jer mu je zbog informacija bio potreban živ.

Ali, onda je skočio Albert Kolbi, u nameri da uhvati begunca i tako se našao na liniji vatre.

Perkins odustade od pucanja, i obojica pojuriše za hitrim čovečuljom.

Kolbiju je uspelo da ga uhvati i zadrži. Ali, Berd se koprcalo, a u jednom trenutku je tako ugrizao Kolbija za ruku, da se ovom učinilo da mu je otkinuto parče mesa.

Kolbi trže ruku i ispusti Berda, koji se od otimanja zatetura. Ipak, održao je ravnotežu i hteo da pojuri dalje, kad ga je Perkins uspeo uhvatiti za nogu, bacivši se na njega.

Berd izvuče nož iz sare čizme i podiže ruku, nameravajući da nož zabije u Perkinsova leđa.

Kolbi se svom težinom bacio na obojicu, s tim što je sav pritisak prebacio na Berdovu ruku u kojoj je držao nož.

— Hvala ti, Alberte — rekao je Perkins primetivši šta se odigralo.

Berda su držali opruženog na podu; Perkins mu je kleknuo preko slabašnih grudi.

— Koliko god si mali čovek, toliko si veliki pacov! — uzviknuo je Perkins. — Govori, na kom mestu na brodu si ovoga puta podmetnuo požar?!

— Ništa neću da kažem! — prkosno odvrati Berd Hakli.

— Progovorićeš, pacovčino! Stvar je postala ozbiljna jer se radi o ljudskim životima. Na brodu ima i dece. U tom slučaju, ne znam za milost prema nitkovu kakav si ti. Kaži, gde si podmetnuo požar!

Berd nije pokazivao uzbuđenje. Ponašao se kao da mu je svejedno.

A onda je rekao:

— Možeš sa mnom uraditi šta hoćeš. I ako me ubiješ, neće ništa biti drugačije. Biće gore za tebe. Onda tek nikada nećeš saznati od mene ono što te interesuje. Ako me ubiješ, neću više moći da govorim.

— Uostalom, sami ćemo pregledati brod i otkriti to mesto — rekao je Perkins.

Ustao je i ostavio Berda da leži. Ovaj je takođe hteo da se podigne, ali ovoga puta ga je Kolbi onemogućio u tome, uhvativši ga obema rukama i vrativši ga na pod.

— Pusti ga, ne vredi gubiti vreme sa njim — rekao je Perkins. — Ide-mo sami da pregledamo brod. On nam uopšte više nije potreban. — Ali, pre nego što krenemo u obilazak, veži ovog pacova, da ne bi za to vreme napravio neku drugu štetu.

Albert Kolbi uze parče konopca i Berda Haklija veza za jednu metalnu cev.

Onda su njih dvojica — Albert i Perkins — krenuli u pretraživanje.

Utrošili su čitav sat proveravajući prostorije u potpalublju, ali nisu ništa našli.

Najzad, nisu mogli otvoriti baš svaki sanduk i svaku kantu sa uljem ili nečim drugim, jer toga je bilo mnogo. Gledali su samo po pristupačnim mestima, tamo gde bi bilo logično podmetnuti požar.

Kad su bili pri kraju, Berd se glasno nasmejao.

— Jesam li vam rekao da nisam ništa radio ovde dole? — upitao je ironično.

— Umukni!

— Nisam uradio ništa nezakonito. Šetao sam i razgledao, a to nije zabranjeno.

— Ali nemaš kartu za naš brod. Ti si, u tom slučaju, slepi putnik — primetio je Albert Kolbi.

— Nemoj da si naivan — rekao je Perkins. — Berd se ne pojavljuje uzalud. Obično ostavi trag za sobom, koji je posle i te kako vidljiv.

— Možete tražiti do sutra, nećete naći ništa! — drsko je kazao Berd Hakli.

— Znači, tvrdiš da nisi podmetnuo požar ovde, na ovom brodu, u potpalublju?

— Tako je — odvrati Berd sigurnim glasom.

— Dobro... U tom slučaju, ostavićemo te ovde vezanog. Ako zaista nisi podmetnuo vatru, brod ćeš na-

pustiti kad stignemo na cilj, a ako jesi, izgorećeš ovde.

Kolbi i Perkins podoše prema stepenicama.

— Čekajte! Ne možete me ostaviti tek tako! — počeo je da viče Berd.

— Čega se plašiš ako neće izbiti požar? — upitao ga je Perkins.

Berd je ćutao.

A onda je rekao:

— U redu, predajem se. Pobili ste... Podmetnuo sam požar. Pusti me, pa ću vam pokazati gde.

— Nećemo te pustiti, pa makar izgoreli zajedno s tobom, nitkove! Reci gde je, mi ćemo da nađemo to mesto.

Plašeći se onoga što je najviše voleo — vatre — mali čovek brzo reče:

— Ne morate ići daleko... Tamo, u onoj prostoriji, druga vrata levo, na gomili kutija, gore, ima jedna žuta, na kojoj stoji naziv kompanije za promet južnim voćem.

Kolbi i Perkins udoše u naznačenu prostoriju i pronadoše sanduk o kom je Berd govorio.

Perkins se popeo i pogledao u sanduk.

— Taj pacov je zaista beskrajno maštovit kad je požar u pitanju! Dođi da vidiš!

Kolbi se pope i pogleda u unutrašnjost žutog kartonskog sanduka.

U njemu je, na stabilnom stalku, stajala duga, debela sveća. Bila je upaljena. Negde pri njenom kraju, malo više od postolja, bilo je nagurano meke hartije. Sveća bi gorela još izvesno vreme, možda sat ili dva, i onda bi plamen zahvatio hartiju, pa kutiju, zatim ostale kutije, pa bi plamen došao do mašinskog ulja koje se nalazilo u blizini, pa do sanduka sa raznom zapaljivom robom.

— Pokvaren je, neverovatno! — komentarisao je Perkins. — Čak je

obezbedio sebi i alibi, time što je namestio da požar izbiye mnogo kasnije, kad već uveliko bude napustio brod.

Kad su se vratili do Berda, Perkins mu je rekao da je genijalac u pogledu podmetanja požara i veštine kojom to radi, pa je dodao:

— S takvim umećem si lako mogao naći posao u kom bi ono došlo do izražaja, mislim na poštenu posao, a ne da se prodaješ kriminalcima i tako sam postaneš jedan od njih.

Berd je počeo da se smeje.

— Zašto se smeješ?

— Zato što sam vas ipak prešao.

— Kako? Možda si još negde na brodu podmetnuo požar? — upitao je Perkins.

— A, ne, nije to. Ja sam se sa svojim prijateljima dogovorio da napadnu brod ako se ne vratim za jedan sat sa ovoga broda. A taj sat upravo ističe. I sam si rekao da sam genijalan, pa, vidiš, na sve sam mislio.

Nije prošao ni minut, kad se mašine broda »Biser Misurija« zaustaviše.

— Šta sam vam rekao? Vidite, vaš brod je već u njihovim rukama.

— Sad ćemo da vidimo šta se događa...

Perkins i Kolbi se popeše na gornju palubu. Tamo ih je čekalo neprijatno iznenađenje.

Sasvim gore, kod poslednje stepenice, ležao je Harold Runi, sa nožem u grudima. Bio je još živ kada su se pojavili, ali kad su ih protivnici primetili, ispalili su hitac prema njima, i pogodili su Runija.

Tako su okončali njegov život.

Pucalo se i dalje.

Perkins i Kolbi su se povukli u zaklon, a Perkins je konstatovao da ukupno četvorica pucaju na njih.

Izvirio je i ispalio jedan hitac, koji je, to se čulo po jauku i padu, pogodio cilj.

I Kolbi je pucao. I on je, drugim metkom, pogodio jednog od napadača.

Sada su im preostala još dvojica.

Oni nisu mogli znati sa koliko ljudi su u dvoboju, ali su mogli pretpostavljati da ih nema mnogo jer su, po svemu sudeći, ostale ili svezali ili zarobili i drže ih na nišanu, na nekom drugom delu broda.

Videvši da su ostali sami, njih dvojica se pomalo spletoše. Znali su da treba da se približe vratima koja vode u potpalublje, ali i to da odatle neko puca u njih.

Ipak, jedan od njih se odvažio da se približi vratima, ali oprezno, sa strane.

Kad je u jednom trenutku Perkins promolio glavu, ugledao je onog drugog, kako stoji, s revolverom u ruci, spreman da puca.

Gotovo istovremeno njih dvojica opališe, ali bi pogoden samo bandit.

Zateturao se i, ranjen, pao na ogradu. Naslonio se na nju i dahtao, nemoćan da preduzme nešto. U jednom trenutku je zažmurio kao da je osećao mučninu. Zatim mu glava pade prema leđima, on izgubi ravnotežu i strovali se preko ograde u mutne vode Misurija.

Drugi se naprosto sludi videvši da je ostao sam. Neoprezno se približi vratima, siguran da je u prednosti, ali onda ga odjednom pogodiše dva hica, i on pade mrtav.

Perkins i Kolbi pojuriše preko otvorene palube u pravcu iz kog su se čuli glasovi i neka lupa. Shvatili su da se u salonu događa nešto, ali ne u onom elegantnom nego u onom na donjoj palubi, koji je više ličio na običan salun u kom su se skupljali

muškarci i razgovarali uz čašu viskija ili piva.

Oprezno su sišli niz stepenice koje su vodile na donju palubu.

Približili su se vratima.

Perkins je osmotrio situaciju.

U taj salon su banditi oterali sve putnike i članove posade i držali ih kao taoce.

Njih sedmorica, od kojih je Perkins poznavao samo Šona Etkinsona, stajali su za šankom. Svi zajedno izgledali su stravično.

Bili su samouvereni i sigurni u svoju nadmoć, jer osim jednoga, koji je stajao pored kraja šanka, nijedan od njih nije imao oružje u ruci. Tog je Perkins identifikovao kao lovca na učenjene glave.

A u jednom uglu, blizu vrata, na gomili je stajalo razno oružje, verovatno ono koje su banditi oduzeli od putnika i članova posade.

Šon Etkinson je upravo govorio, obraćajući se članovima posade:

— Vidite, uspeći smo da vas dograbimo. Trebalo je i vama od početka da bude jasno da ćemo vas pre ili kasnije savladati. Vi ste amateri za nas i niste ni mogli ništa da uradite. Kad sve prođe, možda ćemo vas pustiti. Možda ću pustiti čak i tebe, Nortone, iako imam razloga da te mrzim. — Onda se nasmejao. — Ali bezopasan si. Od jednog bogalja niko ne može očekivati da će preduzeti nešto vredno pomena.

U gnevu, Frenk Norton načini jedan pokret, ali se brzo umiri, jer se cev revolvera koji je držao lovac na učenjene glave naglo okrenula prema njemu.

— Čekaj malo, Frenk... Čekaj, možda ćeš uskoro dobiti novu kožu, još nežniju i ružičastiju od ove koju imaš... — peckao je Etkinson nemišlosrdno.

Potom je sa šanka uzeo bocu s viskijem i uzeo malo tečnosti u usta, pa pošao prema Nortonu.

Stigavši do njega, pljunuo mu je viski u lice.

Očekivao je žestoku reakciju od Frenka Nortona, ali nje nije bilo.

Norton se maksimalno savladio, jer je znao da bi izvukao deblji kraj.

Sa svoje strane, i Norton je čekao da Etkinson pogreši, i da on može uraditi nešto protiv njega.

Sasvim hladno, Frenk obrisa lice i reče:

— Ne zna se da li bolje pljuješ viski ili pretnje i prazna obećanja, Šone.

Gledajući ga od vrata, krišom, Perkins se zadivio Nortonovoj moći da ostane hladnokrvan u takvoj situaciji. Želeo je da mu pomogne, ali još nije bio povoljan trenutak da preduzme nešto. Najpre je morao dospeti, i to bezbedno, u unutrašnjost tog salona.

Onda je Etkinson, ljut što nije mogao da izazove Nortona, i što se ovaj nije ponizio pred svima, podigao ruku da ga udari.

Norton sasvim mirno upita:

— Zaboga, Šone, pa nećeš valjda dozvoliti sebi da udariš na golorkog bogalja, koji ti ni po čemu nije dorastao? Zar to ne bi bilo poniženje za tebe?

Etkinson je shvatio da je to samo Nortonova mudra odbrana, ali je i vrlo logično zvučalo ono što je rekao. Zato je promenio temu.

— A gde ti je tvoj anđeo — čuvar, Frede? Gde ti je mudri i svemogući prijatelj Majkl Perkins? Ne vidim ga. Izgleda da je uhvatio maglu čim je čuo prvi pucanj. Svi ste vi ovde kukavice, a on je, izgleda, najveća!

Kroz gomilu se, do šanka, progurala jedna ženska prilika. Ljutitim glasom uzviknu:

— To nije tačno! Gospodin Perkins nije kukavica nego jedan od najhrabrijih i najboljih koje sam ikada videla! Niko mu od vas nije ni za mali prst! U odnosu na vas on je čovek, muškarac, a ne ubica kakav ste vi! Kad-tad će vas uhvatiti i onda ćete videti ko vredi!

Slušajući je, Perkins oseti da je ljubav obostrana. Nije se samo on divio njoj i njenoj hrabrosti nego je to divljenje bilo uzajamno.

Ipak, nije mu se sviđalo što se ta devojka tako otvoreno suprotstavlja beskrupuloznim banditima i tako skreće pažnju na sebe.

— Oho, koga mi to imamo na brodu? Jednog anđela — zaštitnika slavnog Perkinsa? Da mu ti nisi. . .

— Ne, ona je moja kćerka — do baci kapetan Prestli.

Ni to ne valja, pomisli Perkins. Nije dobro da banditi znaju da je Ron- da kapetanova kćerka.

Etkinson počeo da se smeje.

— To tvoja kćerka?! Zar ti možeš da napraviš tako nešto, vole?! Ne, ne verujem. Mora da je neko drugi tu umešao prste. Da, možda si ti muž njene majke, ali napravio je sigurno nisi, jer za to nisi sposoban! Znam te dobro. Samo, čudi me da nju ranije nisam viđao.

— Bila je u školi, u Bostonu — rekao je Prestli, prešavši preko uvrede. Izgovorena od strane čoveka kakav je bio Šon Etkinson, ona i nije imala snage da u čoveku izazove nešto drugo osim ravnodušnosti.

— Oho, znači, pametna žena. Hm. . . Ne smeta mi što je pametna, jer ima sve što mi treba. Dobre sise. . . hm. . . A, sa njom ćemo se odlično zabavljati moji prijatelji i ja!

— Hoću li je imati i ja? — upita je dan od njih, koji je izgledao kao da nije baš sasvim normalan.

— Hoćeš, Dag, i ti, i svi ostali. Svi ćemo se izredati na njoj.

Ovo Prestli već nije mogao da svari.

Zaleteo se prema Etkinsonu, ali nije napravio ni nekoliko koraka, kad je onaj sa oružjem ispalio metak u njegovom pravcu i pogodio ga u nogu.

Devojka je htela da pride svom ocu, ali je sada Etkinson izvadio revolver i uperio ga u nju.

— Ne mrdaj! A ti, Irvine — obratio se tipu koji je stalno držao kolt u ruci — drugi put pazi kako nišaniš i nemoj da ranjavaš nego odmah ubijaj! Ne razumem otkako si to postao tako sentimentaln?

Irvine se nasmejao.

— Ne shvataš? Namerno sam ga ostavio živog. Naravno, srediću ga definitivno, ali tek pošto odgleda predstavu u kojoj će njegova kćerka igrati glavnu ulogu.

Nastade tišina.

A onda se Etkinson obrati onom slaboumnom:

— Dag, dovedi je ovamo.

Devojka nije čekala da je iko dotakne nego je sama otišla do Šona Etkinsona.

Gledajući je, on počeo ubrzano da diše. Onda ispruži ruku i počeo da joj otkopčava bluzu.

Iznenada, devojka ga snažno ošamari.

On se razbešni.

Sruši je na pod i stavi nogu na njene grudi.

— Mogao bih da te zgazim. Niko neće šamarati Šona Etkinsona a da za to ne plati. Šta bi tvoj Majkl Perkins rekao kada bi te video sa una-
kaženim licem? — upitao je, sadi-

tički približavajući vrh čizme devojčinom licu.

— Nemoj se usuđivati da je pipneš! — čuo se Perkinsov glas. Stajao je kraj leptirastih vrata salona, a u svakoj ruci je držao po jedan revolver.

Već u sledećem sekundu, odjeknulo je nekoliko uzastopnih hitaca iz desnog revólvera.

Irvine je ispustio kolt iz ranjene ruke i s nevericom gledao u Perkinsa.

— Trebalo je da znaš da si pre-
spor za mene, budalo.

Irvine je bio dobar revolveraš, i znao je da razlikuje dobrog od lošeg i odličnog od dobrog revolveraša. Ovaj je, to je morao priznati samome sebi, bio odličan.

Šon Etkinson se pokajao što je malopre, kad mu je devojka prišla, ostavio revolver u futrolu. Hteo je da mu ruke budu slobodne.

— Treba da te je sramota, Šone. Kako se to ponašaš? Kao poslednji bandit, ubica. Šta stojiš tu kao jarač? Pridruži se ostalim drugarima! Da vas imam na gomili!

Sada je Perkins opet imao preglednu situaciju. Niko od sedmorice napadača nije imao oružje u ruci, niti je, posle male scene, ikome od njih padalo na pamet da ga potegne.

Znali su, i videli, da sa Perkinsom nema šale, pa su ruke držali podalje od svojih opasača.

A onda se jedan od njih izdvojio i krenuo prema Perkinsu. Bio je pijan, ali tim i opasniji. Perkins je morao da puca u njega.

Ta sekunda Perkinsove nepažnje i nemogućnosti da kontroliše situaciju, bila je dovoljna banditima.

Brzo su potegli oružje i počeli da pucaju.

Perkins je uradio ono najpametnije što je mogao da uradi u tom tre-

nutku. Počeo je da se povlači, pucajući i dalje.

U cik-cak je potrčao prema gomili oružja koje su banditi oduzeli od putnika i članova posade, bacio svoja dva prazna revolvera, pa uzeo oružje sa gomile i počeo da ga baca prema putnicima i ostalima sa svog broda.

Pri tom je nogom oborio jedan sto i zaklonio se iza njega, uzevši, prethodno, jednu dobru pušku.

Zaklonjen prevrnutim stolom, i dalje je pucao. Sada više nije bio sam.

I dalje pucajući, jednom rukom, drugom je bez prestanka uzimao sa gomile oružje i, jedno po jedno, bacao prema doskorašnjim taocima.

Pucalo se sa više strana i dogodilo se ono što je Perkins i očekivao da se dogodi: banditi su se povukli i sakrili iza šanka.

Ali, uskoro su opet počeli da pucaju. Dvojica su se podigli i vatrom pokušavali da obezbede ostalima odstupnicu. Međutim, odmah su bili pogođeni sa više strana i više ni sebi nisu mogli pomoći, a ne drugima.

Ostali su shvatili da su u klopci. Međutim, pod onom unakrsnom vatrom, niko od njih nije imao šanse da pobjegne.

Jedino se pokazalo da onaj slaboumni tip i nije toliko lud kao što se to čini na prvi pogled.

Zgrabio je Rondu Prestli i stavio je pored sebe, držeći je jednom rukom a drugom držeći kolt pod njenim vratom. Upotrebivši je kao taoca, nameravao je da sebi obezbedi put do slobode.

Pokazalo se, međutim, da Ronda nije bezazlena žrtva, nego osoba koja zna da se bori za svoj život.

Ispružila je ruku i iz sare Dagove čizme izvukla njegov nož, pa ga nji-

me ubola u stomak, iskrenuvši ruku prema njemu.

Dagov stisak je popustio, i on pade, a Ronda se istrže i polete prema Perkinsu.

Uto je ranjeni Etkinson ustao sa poda i pojurio prema vratima. Tu ga je kapetan Prestli udario u glavu nogom polomljene stolice, i bandit pade, onesvešćen. U istom trenutku pogodio ga je i metak — još neko iz gomile hteo je da ga spreči u bekstvu. Sada se Etkinson onesvestio. Pritrčao mu je kapetan i zavrnuo mu ruke na leđima, a potom je izvadio iz džepa parče konopca i vezao banditu ruke.

Ronda je grčevito zagrlila Perkinsa.

— Oh, Majkl... samo kad si ostao živ... Nisam verovala da ću ikada imati prilike da dođem do tebe! Bilo je sve tako strašno...

Počela je da plače.

Perkins počeo da je miluje po leđima i kosi.

— Ne brini, sve je u redu. Bila si tako divna, hrabra...

— Od tebe sam to videla. Čovek se mora braniti, mora bar pokušati da odbrani svoje dostojanstvo... Oh, to nikada neću zaboraviti...

— Znam, dušo, bilo je strašno...

— Hej, ti — viknu Fred Norton — hoćeš li da se takmičimo dalje ili odustaješ?

Perkins pusti devojkicu.

— Hoću da se i dalje takmičimo! — odvrati on. — Sada su nam šanse bolje, niko nam ne smeta...

*

Bili su pred Glitvilom, pred ciljem. Napred je išao »Biser Misurija«, a iza njega, na malom odstojanju, preostala tri broda.

U jednom trenutku, dok je Perkins mirno stajao na palubi i posmatrao »Goluba sa reke«, na kom je sasvim napred stajao Vil Henders, nešto je poremetilo mir popodneva.

Na »Golubu« su se putnici usko-mešali, a među njima bili su i članovi posade.

Onda im je prišao Vil Henders i nešto govorio. Članovi posade su gestikulirali rukama i nešto raspravljali sa Hendersom. Iznenada, Henders je zgrabio nešto i pošao napred, prema krmi, kao da je želeo da bude što bliže »Biseru«.

Podigao je ruku i zamahnuo njome; tek tada je Perkins shvatio da Henders u ruci drži dinamit i da hoće da ga baci na Nortonov brod.

Munjevitom brzinom je potegao oružje i pucao Hendersu u ruku.

Ovaj se trže i snop štapina umesto da odleti napred, nađe se nekoliko metara iza Hendersa, na njegovom sopstvenom brodu. Na sreću, na tom mestu nije bilo nikoga, a putnici i članovi posade su već ionako bili krenuli prema čamcima, jer su demonstrativno želeli da napuste i brod i ludog vlasnika.

U trenutku kad je fitilj na štapinima dogoreo, i kada je odjeknula eksplozija, svi putnici i većina članova posade bili su u čamcima, daleko od samog mesta eksplozije.

Zaveslali su prema obali, da bi stigli do nje kada brod počne da gori i kada nagorele grede budu počele da padaju okolo.

— Hej! Šta je ono?! — izleteo je Norton iz kabine. — Njihov brod gori!

Perkins u dve rečenice reče šta se dogodilo.

Pošto su i preostala dva broda bila u blizini, i oni sa njih su videli šta se dogodilo.

Oba broda su se zaustavila.

Nortonu nije bilo jasno šta se događa sada, kada su već bili pred ciljem.

On vide kako mu kapetani oba broda mašu i kako se smeškaju na njega.

— Šta je? Zašto ste stali? — doviknuo im je Norton.

— Ja sam odlučio da istupim iz takmičenja! — doviknu mu jedan od dvojice kapetana. — Treba da pobe-di najbolji!

Uto i drugi doviknu:

— Sve vreme je »Biser« vodio i znamo sve što se uz put događalo. Red je da »Biser« pobe-di, jer je zaista bio najbolji!

Norton i Perkins se pogledaše. Posle svega, posle svih nepravdi, ovo je za njih značilo da se nisu borili uzalud. Da ljudsko poštenje još postoji, da pravda ipak mora pobe-diti.

— Majkle, ne znam kako da ti se zahvalim... Nikada ti neću moći vratiti ono što si učinio za mene. Nemam reči kojim bih mogao da...

— Dosta, Frenk. Nemoj misliti da si mi išta dužan. Nisam ti pomogao zato što sam te žalio nego što sam ubeđeni borac protiv bandita i ubica. Borio sam se za sebe, za sve ljude...

— U znak zahvalnosti, spreman sam da ti prepisem polovinu svog imetka, da budemo suvlasnici, da zajedno radimo... — predložio je Frenk Norton.

— Ne, Frenk. Hvala ti, ali to ne mogu prihvatiti. Ono što budem imao, treba sam da stvorim, ne treba mi ništa tuđe, za šta se neko drugi borio i preznojavao.

Uto mu pride Ronda Prestli.

— Hoćeš li da prihvatiš moju po-

nudu, Majkle? Volela bih da ti pomognem da stvoriš nešto svoje... Znaš li da radiš nešto drugo osim da dobro barataš oružjem i hvataš zločince?

— Nisam imao prilike da ti kažem, ali sam se ja školovao za sudiju. Silom prilika to nikada nisam radio, a diplomu sam okačio o klin da bih mogao proganjati bandite i ubice. Posle ovoga, za to nemam više snage, ni volje. Mrzim pucnjavu, mrzim krv...

— U našem mestu upravo traže sudiju... — rekla je devojkica smešeći se.

— Zaista? Konkurisaću. To je pravi posao za mene. Presuđivaću zločincima, a pri tom neću morati da koristim oružje nego samo zakon.

— A tamo traže i učiteljicu... — nastavila je devojkica.

— Hoćeš li prihvatiti?

— Samo ako ti pristaješ da budeš sudija tamo.

Perkins je zagrli.

K R A J

A. Deris

PESNICAMA PROTIV KOLTA

Hju Tarner i Trejsi Reding vraćali su se toga popodneva iz Topeke, gde su prisustvovali suđenju Daglasu Hevilendu, svom sugrađaninu, u svojstvu svedoka.

Hevilend je bio čovek koji je do pre nekoliko meseci uživao veliki ugled kod građana Lourensa, gde su ga smatrali poštenim čovekom.

A onda je, jednoga dana, u Lourens stigao Rod Antoni.

Bio je to Hevilendov ortak iz vremena kad su njihov dvojica držali fabriku konzervi u Masačusetsu.

Otišao je pravo kod tužioca, do neo dokaze i ispričao da je Daglas Hevilend zapravo Volt Hilman, velika varalica, čovek koji na sasvesti ima čak i dva ubistva.

Svojevremeno je Hevilend prodao fabriku i pobegao sa novcem, a kada se njegov ortak Rod Antoni vratio iz Alabame, gde je otišao da ugovori kupoprodaju stoke, nije našao ništa osim novog vlasnika.

Ovaj je imao uredne papire i Antoni mu nije mogao ništa.

Preostalo mu je da krene u potragu za svojim bivšim ortakom.

Ogorčen, bez igde ičega, počeo je da obilazi gradove i države, raspitujući se i tražeći varalicu.

Bio ga je predao i sudu, ali to nije mnogo koristilo, jer niko nije mogao da navede njegovo mesto boravka niti ime pod kojim se krio.

Antoni je pretpostavljao da je Hevilend s onoliko novca možda otputovao u Evropu, ili u Južnu Ameriku, da tamo započne novi život.

Ipak, tako daleko nije mogao da putuje pa je odlučio da ga traži po Sjedinjenim Državama.

Rodu Antoniju bilo je potrebno punih sedam godina da Hevilendu uđe u trag.

Pronašao ga je u Lourensu, država Kanzas, kao uglednog građanina, vlasnika banke i, ne pokazujući mu se, uradio sve što je bilo potrebno za podizanje optužnice.

*

Hju Tarner i Trejsi Reding bili su članovi Upravnog odbora Hevilendove banke i bili su dobro upućeni u sve njegove poslove.

Kad je Hevilend bio uhapšen i odveden u Topeku, svi u Lourensu bili su iznenađeni.

Čak su mislili da je posredi neka zabuna, kao što je i Hevilend tvrdio u početku.

Ali, kada su prvi put bili pozvani na razgovor, Tarner i Reding su se uverili u to da nisu bile posredi samo prazne priče.

Daglas Hevilend jeste bio veliki varalica i, čak, ubica.

Na suđenju su njih dvojica, pod zakletvom, odgovarali na postavlje-

na pitanja i pomogli da se o Hevilendu dobije sasvim jasna slika.

Kad je porota objavila svoje mišljenje, niko od prisutnih nije se iznenadio. Smatrali su, naročito Tarner i Reding, da je, bez obzira na to što je u Lourensu na izgled sve radio korektno, zaslužio petnaest godina zatvora.

Osim falsifikata oko prodaje fabrike, bilo je dokazano i ubistvo koje je izvršio.

Nije ga priznao, ali su dokazi koje je podneo Rod Entoni bili veoma jaki i nedvosmisleni.

Bilo je sparno letnje popodne i sunce je još peklo, a do Lourensa je bilo još dosta milja.

Hju i Trejsi su odlučili da ipak naprave pauzu, da ne jašu bez prestanka, kako su prvobitno bili naumili, nego da zastanu u nekom naseljenom mestu i odmore se, a pri tom priušte i svojim konjima mali predah.

Jahali su još čitava dva sata, a onda su naišli na naselje od samo jedne ulice, ali zato sa četiri saluna.

U okolini je bilo dosta šatora i na brzinu sklepanih daščara, pa su zaključili da je to naselje rudara ili radnika na železnici, kojima je posle napornog rada potrebno da se opuste i zabave uz čašu pića.

Konje su zaustavili pred prvim salunom i tu sjahali.

Zastali su pred vratima.

Iz prostorije, u kojoj je vladao polumrak, napolje je kuljao gust dim pomešan sa isparenjima alkohola. Galama je bila nesnosna.

— Nećemo ovde — reče Tarner. — Da vidimo kako izgleda sledeći salon?

— Hajdemo...

Vratili su se do konja i vezali ih o direk ispred saluna, a dalje su pošli pešice.

Stigli su do drugog saluna.

Sa vrata su osmotrili situaciju.

Ni tu nije bilo bolje nego u prvom salonu, sve je bilo potpuno isto.

Već su hteli da se okrenu i pođu dalje, kad se u vratima pojavi jedan momak surovog izgleda, prilično neuredan, i, uz put, pripit.

Hju Tarner ga upita:

— Imate li u ovoj zabitaj selendri i neki pristojniji lokal? Na primer, neki u koji čovek može da uđe a da se ne uguši odmah?

Momak ih pogleda prevrćući očima.

— Nemamo — odgovori. — Šta će nam bolji, kad smo i mi... nama je sve dobro...

Klatio se dok je govorio, a kad je izgovorio svoje, pošao je dalje.

— Onda, Hju, da uđemo? — upita Trejsi Reding. — Malo ćemo se osvežiti, pa idemo dalje.

— Idemo...

Čim su kročili u lokal, zastali su zaprepašćeni onim što su videli.

U unutrašnjosti lokala, koji je bio prilično velik, bilo je mnogo ljudi. Neki su za stolovima mirno sedeli i glasno razgovarali, neki pili čutke, ali niko od njih ni najmanju pažnju nije obraćao na ono što se događalo.

Nije se moglo odrediti ko se s kim tuče.

Nekoliko grupa se tuklo međusobno, a bilo je tučnjave i udvoje, utroje...

Njih dvojica pridoše šanku.

Barmen ih pogleda ljubazno. Nije bio nimalo uzbuđen zbog onoga što se događalo u lokalu.

Nasmešio se.

— Čime mogu da vas poslužim?

— upitao je, što su oni više razumeli po kretanju njegovih usana nego što su ga čuli, iako je govorio glasno.

— Dajte nam dva hladna piva — viknu Hju, pokušavajući da nadjača galamu.

— Šta je ovo? — upita Reding. — Opšta tuča? Je li danas državni dan za obračunavanje svakoga sa svakim?

Barmen se nasmejao.

— Izgleda da ne navraćate često — reče. — Inače biste znali da je ovo kod nas svakodnevna pojava. Momci nemaju druga posla, pa se zabavljaju.

Tarner i Reding se pogledaše. Ono što su čuli za njih je bilo nešto novo.

Kod njih, u Lourensu, gotovo da nije bilo salunskih tuča, bar ne među meštanima.

Ranije, kada su bili mlađi, tukli su se i njih dvojica, ali u poslednjih deset godina nijedan od njih ni sa kim nije ukrštao pesnice.

Hju Tarner je čak važio za jednog od veštijih u tučnjavi i često je pomagao prijateljima da savladaju napadače. Ali, to je bilo tako davno...

— Znači, tuku se iz puke zabave — konstatovao je. — Tako, bez razloga?

— Održavaju formu. Kad se tuku među sobom, to je u redu. Ali, kad naiđe neko sa strane ko traži kavgu, kom treba pokazati zube, onda... E, to treba da vidite. Ovo nije ništa. Ono je praznik za oči!

Reding i Tarner se opet pogledaše. Prećutno su se složili u mišljenju da nije čudo što u lokalnu vladu takva atmosfera, kad već vlasnik toliko uživa u tučnjavi.

— Što se tiče uništenog inventara — nastavi barmen — tu nema problema, svako plati štetu koju napravi. A meni promet dobro ide.

Dvojica farmera iz Lourensa već su i ranije tražili momke koji bi radili na njihovim malim imanjima,

na kojim su imali po nekoliko desetina goveda.

Nisu stizali da rade sve, a još manje da zemlju i stoku čuvaju od kradljivaca i štetočina.

U svom kraju uzalud su tražili radnu snagu; sve što je valjalo zaposlilo se kod većih posjednika, gde je bilo više posla ali se zato dobro i plaćalo.

Reding upita barmena:

— Mislite li da neki od ovih momaka hoće da rade kao kauboji? Kažete, nemaju druga posla i zato se tuku.

— Nisu svi besposleni. Ima tu i pružnih radnika, i rudara, ali i momaka koji zaista ništa ne rade. A nisu loši u suštini. Znam da s vremenom na vreme pokušavaju da se zaposle, i da rade, ali se posle opet vraćaju i dangube.

— Možete li nam preporučiti nekog od njih? — upitao je Tarner.

— A odakle ste?

— Iz Lourensa. Stotinak milja odavde. Mesto je lepo, okolo je dobra zemlja...

— Pitajte ih sam.

— Trebaju nam dvojica. Jedan meni, jedan mom prijatelju — pokazao Tarner na Redinga. — Ima nešto posla, a uglavnom stoka treba da se čuva, jer nailaze kradljivci koji obavljaju svoj nečasni posao i idu dalje. Veština pesničenja je dobra preporuka. Mi, u Lourensu, ne volimo oružje, ono se kod nas veoma retko koristi.

— Preporučio bih vam Linka Kartera i Garija Piterlija. Oni su radili već oko stoke, a i slobodni su, ovde nemaju porodice, ni kuće.

— Hoćete li ih pozvati?

Barmen pogleda u dno sale, gde su se dvojica krupnih momaka tukli blizu klavira.

— Pa, ne bih ih prekidao dok se tuku. Šteta, tako lepo se zabavljaju. Kažem vam, idite i sami ih pitajte, da ja ne prekidam posao. Link je onaj plavokosi, a smeđi se zove Gari Piterli.

Trejsi Reding ode do klavira, a za to vreme njegov prijatelj nade slobodan sto i sede.

Naslonio se na zid i posmatrao dvojicu lepih, krupnih mladića koji su se žestoko tukli.

Pošto nisu pokazivali nameru da skoro prekinu tuču, a Redingu se nije čekalo više, on se odvoji od zida i pride oprezno mladićima.

— Hej, Link, Gari! — viknu. — Stajte malo, da porazgovaramo!

Ne prestajući da se tuče, Gari upita:

— O čemu?

— Hoću da vam ponudim posao.

— Kakav posao?

— Na farmi.

— Čuješ, Link? Čovek nam nudi posao na farmi. Da budemo kaubojci.

— Aha — odgovori Link kratko i lupi druga pesnicom u bradu.

— Kako se zoveš? — upita Link Trejsija Redinga.

— Trejsi.

— Hajde da se malo tučeš sa nama — predloži mu Gari, i dok se Reding osvestio, već je bio u klinču između njih dvojice.

Nije se snašao odmah.

Ipak, nije ni mogao stajati a da ništa ne preduzme, pa je i on počeo da deli udarce.

Nije bio u formi, ali se njegova nekadašnja brzina reagovanja nije sasvim izgubila.

Kako je vreme odmicalo, Reding je imao sve manje obzira i zadavao je sve jače udarce.

U jednom trenutku se vešto izmakao, pa je Gari, pošto se bio zaletao

prema njemu, udario pravo u zid i pao, prilično ošamućen.

Sada je Reding ostao sam sa Linkom. Ovaj pogleda u prijatelja i začudi se. Trenutak odsustva njegove pažnje podstakao je Redinga da mu zada jak direkt, od kog se mladić umalo onesvestio.

Uspeo je da ostane na nogama, ali ga je odjednom prošla volja da se tuče.

— Gari! Diži se! — viknu Link.

Njegov prijatelj, gledajući mutno, podiže se sa poda i pride Redingu.

— Čuo si, on hoće da radimo kod njega i njegovog prijatelja. Hoćemo li?

— Posle ovoga? On nas je istukao! Obojicu!

— Baš zato. Čovek se tako dobro tuče da je pravo uživanje biti u njegovom društvu. Ja sam za.

— Kad ti kažeš...

Gari se zagleda u Redinga.

— Svidate mi se, gospodine. Radićemo za vas i biće nam pravo zadovoljstvo da se katkad potučemo. Moram priznati da sam zadivljen vašom veštinom.

Reding se nasmeja.

— Ja nemam običaj da se tučem, ali zato ćete se vas dvojica na taj način moći zabavljati među sobom. To vam nećemo braniti. Ali, nemojte to činiti svakodnevno. Uostalom, mislim da će za tučnjavu biti prilike sa ljudima koji budu hteli da prave štete na našim imanjima ili da nam krađu stoku.

— Jedno treba da znate, gospodine — reče Gari. — Nas dvojica se ne služimo oružjem. Znamo da baratamo njime, ali smo imali loše iskustvo, umalo nismo poginuli. Od tada se obračunavamo samo pesnicama.

— Mislim da će i to biti dovoljno... Hajdemo na piće, momci.

Njih trojica sedošše za sto, gde ih je Hju Tarner već čekao.

Pošto su se dogovorili o uslovima pod kojima će Link i Gari raditi kod njih, Hju i Trejsi predložiše da svi zajedno odmah krenu u Lourens.

Mladići uzeše svoje konje iz štale za iznajmljivanje, jer ništa drugo nisu imali, pa krenuše.

Već je uveliko bio mrak.

Jašući u mraku, pri slabašnoj svetlosti mesečine, Gari upita iznenada:

— Hoćemo li nas dvojica saznati zašto zapravo idemo u Lourens?

— Rekli smo vam.

— Mislim da to nije razlog — odvrati Gari. — Ako ste dosad radili bez kauboja, ne vidim zašto su vam oni odjednom potrebni. Ako ste nas unajmili samo zbog naše snage i veštine u tučnjavi, tu se nešto krije. Nemamo ništa protiv, ali hoćemo da znamo...

— Nemamo ništa ni protiv rada na farmi, to treba da vam je jasno — dodade Link. — Ali, morate da znate, koliko god vam to neverovatno zvučalo, da smo nas dvojica miroljubivi i da...

— Videli smo — reče Tarner. — Uostalom, rekli smo vam istinu. Posebnog razloga nemamo. A i ranije smo tražili kauboje, ali ih nismo našli. Bar ne ovakve kakve smo želeli. A to što se ne služite oružjem, odgovara nam. Ne bismo ni pristali da zaposlimo revolveraše. To je opasno i za njih, i za nas.

Onda su Reding i Tarner ispričali mladićima kako je najmoćniji čovek u Lourensu i okolini, Daglas Hevilend, dospao u zatvor, ali da je u mestu ostavio određen broj ljudi koje je na neki način zadužio i koji će nastojati da rade po njegovim uputstvima iz zatvora.

Rekli su i to da su bili glavni svedoci na suđenju, ali da su govorili samo istinu i da ne veruju da ima razloga da Hevilend išta preduzme protiv njih, tim pre što su doskora veoma lepo sarađivali.

— Aha! — uzviknu Link. — Tu smo! Vas dvojica ste tom moćniku svojim svedočenjem stali na žulj i on će svim silama nastojati da učini nešto protiv vas. Toga ste i sami svesni, koliko god ste ubeđeni da ste se ponašali ispravno govoreći istinu. Možda će, čak, narediti da vas neko ubije...

— Ne verujem — odvrati Reding.

— Toliko daleko neće smeti da ide. I bez našeg svedočenja bi dobio petnaest godina. Mi smo samo pomogli da neke stvari pred sudom postanu jasnije. Ali, ko zna...

— Ja sam više sklon da verujem da će se njegova osveta, ako je uopšte bude, završiti na tome što će nas ostaviti bez naših goveda. Nemamo ih mnogo, ali živimo od njih. To on vrlo dobro zna.

Razgovarajući, kasno u noć su stigli u Lourens...

*

Hju Tarner i Trejsi Reding bili su susedi. Mali potok prolazio je graničom njihovih imanja i nikada među njima nije bilo zadržica.

Stigavši u blizinu kuća, njih dvojica zaustaviše konje, a isto uradiše i Link i Gari.

U mraku, samo se potok svetlucao. Inače, sve okolo bilo je mračno.

Odjednom je Reding rekao:

— Hju, ovde kao da nešto nije kako treba. Zar ti nije neobična ova tišina.

Tarner oslušnu.

— Pa... noć je — reče Tarner.

Sada su sva četvorica ućutali. Dvojica mladića su se pitali šta je neobično ako je usred noći u okolini jednog mesta tiho.

Reding najzad reče:

— Zaboravljaš da često i do zore dopiru zvuci muzike i galama iz Smokijevog bara. Ponoć tek što je prošla i, da je sve kao i obično, nešto bi se čulo. Ili, bio bi osvetljen makar prozor, jer Smoki ostaje i posle gostiju, da posprema po lokal.

Smokijev bar je zapravo salun, jedan od mnogih u Lourensu, pri kraju grada, tamo gde su kuće ređe a gde počinju pašnjaci.

Reding predloži:

— Da pokušamo da uđemo? Ili, da vidimo da li je možda Smoki još unutra? Možda mu je ponestalo gasa, pa je lokal zato u mraku.

Sva četvorica ostaviše konje i predoše stotinak jardi, da bi se zaustavili pred velikom kućom u čijem prizemlju je bio lokal.

Kad su stali, Tarner reče:

— Tu sigurno nema nikog... Trejsi ispruži ruku i gurnu vrata. Ona se otvoriše.

Nije se ništa videlo, jer je u unutrašnjosti lokala vladao potpuni mrak.

Stajali su u nedoumici, a onda im se učini da čuju neki šum.

— Ima li koga? — uzviknu Tarner.

Niko mu nije odgovorio:

Onda se on obrati ostalima:

— Ima li neko od vas šibicu? — upita.

— Imam ja — reče Gari i izvadi iz džepa kutiju sa palidrvcima, pa je pruži Tarneru.

Tarner kresnu palidrvce i ispruži ruku, te osvetli mali deo oko ulaza u lokal.

Šibica se odmah ugasila, ali su njih četvorica već videli da u lokalima ima ljudi.

Tarner kresnu još jednom i, držeći palidrvce daleko ispred sebe, pođe prema šanku.

Tamo nađe petrolejku i upali njen fitilj. Sada se videlo mnogo bolje.

Iznenadili su se kada su videli koliko ljudi ima u lokalima.

Mnogi su bili vezani za stolice, a još šestorica, u parovima po dvoje, bili su vezani na podu.

Svi su imali poveze preko usta.

— Mora da ih je bilo mnogo, čim su uspeali tako da srede ove ljude! — komentarisao je Gari.

Tarner skide sa usta povez, prvom koji se nalazio u njegovoj blizini.

Prepoznao je obučara Džeksona.

Čovek je zastenjao.

— Šta se dogodilo? — upitao ga je Tarner. Zatim se obratio Redingu, Gariju i Linku: — Oslobodite te ljude. — Ko je to uradio?

Sada su obučaru bile slobodne i ruke. Protrljao je vilicu, pa počeo da govori:

— Pre otprilike dva sata, naišli su neki revolveraši, svi odlično naoružani...

Reding ga prekide:

— Koliko ih je bilo?

— Ne znam tačno, otprilike deseterica... Držali su nas na nišanu četvorica od njih, a ostali su počeli da nas vezuju...

— Jesu li vam rekli nešto?

— Da. Kazali su da je ovo samo početak, da hoće da nam pokažu šta mogu i da ćemo zapamtiti dan kada smo oterali u zatvor Daglasa Hevilenda.

— Kao da ste znali — reče Link Redingu i Tarneru — pa ste doveli nas.

— Nismo vas zbog toga doveli, ali dobro je što ste tu — odvrati mu Tarner.

Zatim upita prisutne, koji su, sada već, svi bili slobodnih ruku i bez poveza na ustima.

— Jeste li pokušali da se branite ili da im date do znanja da ovde nemaju šta da traže?

— Nismo ništa pokušali, jer nije bilo vremena, niti su nam oni pružili priliku. Niko od prisutnih nije bio naoružan, a i da jeste, šta bi mogao protiv deset dobro naoružanih revolveraša?

Javio se i trgovac Dejv Maršal:

— Rekli su nam da predamo poruku vama dvojici. . .

— I? Kako ona glasi?

— Čim se vratite iz Topeke, ponovo treba da odjašete tamo i prominite iskaze, da bi se zakazalo novo suđenje. Treba da potvrdite da je on ovde bio i pre deset godina, da ste već tada radili sa njim, i da on nije napuštao ovaj kraj.

— Ali to nije istina!

— To znamo i mi, ali. . . Tražili su oni od šerifa i gradonačelnika da to isto kažu, ali njih dvojica ovde žive tek nekoliko godina, pa je logično da njihove izjave ne bi bile verodostojne. Još nešto su govorili. . . Kao, ako ne uradite sve da bi se presuda poništila, ostaćete bez imanja, bez kuća i goveda. Navodno, kao članovi Upravnog odbora Hevilendove banke možete imati nekog uticaja.

— Zar su sve rekli tako otvoreno, pred svima? — čudio se Tarner.

— Da. To su sigurno Hevilendovi prijatelji — rekao je Nikols.

— Sumnjam — odgovorio mu je Reding. — Ne verujem da Hevilend ima prijatelja koji bi tako nešto prijavio uradio za njega. Očigledno

je da je posredi pritisak i da je to nama pretnja. Jedino je novcem mogao platiti ljude da to urade za njega. Novac je katkad svemoguć.

Tarner se razljutio.

— Izjavu sam dao pod zakletvom, na pitanja odgovarao istinu, i ne vidim šta bih ja tu morao da menjam. Tako nešto ne dolazi u obzir!

— Ni ja neću ništa da menjam — reče Reding. — Mi smo postupili po zakonu.

Gari i Link se pogledaše.

— Biće posla za nas, Link — reče Gari. — Samo ne znam kako ćemo protiv revolveraša. Ako pristanu da se tuku šakama, to može.

Link se nasmeja.

— Već me svrbe pesnice. . . — reče.

Prisutnim gostima nije bilo do časkanja. Svi su želeli da što pre napuste Smokijev bar i odu svojim kućama.

Ubrzo su se svi razišli, a ostali su samo vlasnik lokala Smoki Bernet i njih četvorica.

— Šta misliš, Smoki, da li su u blizini ostavili nekoga da kontroliše situaciju? — upitao je Tarner.

— Ništa ne znam. Nervozan sam, jer nisam navikao da se kod mene događa nešto neprijatno. U jednom trenutku sam se dvoumio da li da upotrebim pušku koju držim skrivenu ispod šanka, ali su onda i mene šćepali i svezali, pa mi začepili i usta. Ništa nisam mogao da uradim.

— Zar posle toga niko nije naišao? Mislim, pre nego što smo se mi pojavili?

— Izgleda da nije, a i ako jeste, možda su ti ljudi još neko vreme čuvali stražu i odstranili svakog ko je hteo da uđe. . .

Iste večeri, Tarner i Reding su se, zajedno sa Garijem i Linkom, pojavili u Smokijevom baru.

Celog tog dana nisu išli u grad, ali su bili sigurni da nije bilo veće gužve, inače bi glasine već doprle do njih.

U lokalu nije bilo mnogo ljudi. Većina gostiju koji su tu bili juče otišla je u drugi lokal, a došli su samo oni hrabriji i radoznaliji.

Čim ih je ugledao, Smoki je pri-trčao Redingu i Tarneru:

— Bili su ovde! Dvojica od onih koji su bili i sinoć. Pitali su da li ste se pojavljivali vas dvojica.

— Znači, tu su. A jesu li se pojavljivali u gradu tokom dana? — pitao je Reding.

— O tome ništa nisam čuo. Niko mi ništa nije rekao o tome da ih je video.

— U tom slučaju, oni su se ulogorili van grada i sačekali da se smrkne.

— Nije isključeno da su zauzeli busiju u blizini naših imanja, Hju, a možda su sada negde u našim dvorištima. . . Možda je trebalo da ostanu tamo Gari ili Link.

— Mogu ja da se vratim — predloži Gari.

Nisu stigli da odluče o tome, jer su se u vratima lokala iznenada pojavila dva visoka tipa. Svaki od njih je imao po dva revolvera na opasau.

Svi ućutaše.

Uljezi su stajali u vratima i samouvereno gledali po lokalu.

Ako ih je poslao Hevilend, a u to više nije bilo sumnje, onda im je on sigurno rekao i to da je šerif Lourensa zabranio nošenje oružja po gradu i lokalima.

Držali su se kao da je ceo Lourens njihov, kao da s njim i njegovim stanovnicima mogu da rade šta hoće.

Šerif Hilari Moris bio je ponosan što u njegovom kraju nema obračunavanja revolverima, ali sada, da je bio tu, sigurno bi mislio drugačije.

Jedan od došljaka viknu:

— Ko je od vas prošle noći oslobodio goste u ovom lokalu?

Niko mu nije odgovorio, jer je to očigledno trebalo da bude izazov.

Bilo je sasvim logično da prvi namernik oslobodi svoje sugrađane.

— Zar nisino rekli da to ne činite do daljnjeg?! Ko ih je oslobodio?

Tarner i Reding se sporazumeše pogledima, a zatim Tarner odgovori:

— Nas dvojica.

— Ako se ne varam, sinoć niste bili tu.

— Nismo. Stigli smo kasnije, oko ponoći — reče Trejsi Reding.

— Ne znam zašto bi — nastavio je Hju Tarner — moralo da ostane onako kako ste vi naredili. Ovo je naš grad i tu mi odlučujemo. Nije bilo potrebno da. . .

Onaj krupniji ga ošinu pogledom, pa pretećim glasom viknu:

— Ko tebe pita šta je bilo potrebno?!

Sada su se Reding i Tarner bili toliko iznervirali da nisu hteli da čute i dozvole nepoznatim ljudima da zavode red u njihovom gradu.

Reding besnim glasom upita:

— Šta imate od toga što ste došli u vama nepoznato mesto i što hoćete da zlostavljate građane koji vam ništa nisu skrivili?

— To je naša stvar — odgovori onaj niži. Jedno vreme je fiksirao Tarnera i Redinga, a zatim ih je upitao da li su to njih dvojica.

— A šta ako jesmo? — upita Reding.

— Aha... Vi ste, dakle, juče bili u Topeki, na suđenju. Vi ste svedoci...

— Da, to smo mi. Čak znate i naša imena. Ali, treba da vam bude jasno da smo mi samo obavljali svoju građansku dužnost, bez namere da iko-ga uvredimo ili nanesimo neku nepravdu.

Tipovi se pogledaše.

— Pa, ako je tako, onda ćemo i mi obaviti svoju dužnost — reče onaj viši. — Imamo, naime, zadatak da vas, za početak, malo propustimo kroz šake. Tek toliko da imate o čemu da razmišljate.

Reding i Tarner nisu bili raspoloženi za tučnjavu, naročito ne sa tako mišićavim i surovim tipovima kakvi su bili ta dvojica, ali nisu imali kud.

Branice se kako znaju i umeju, sigurno neće stajati i mirno podnositi batine a da se ne pokušaju odupreti. Uostalom, računali su i na Garija i Linka.

Pogledali su u njih i očima im dali znak da se pripreme.

Smoki se povukao prema šanku; tamo je, ispod, bila njegova sačmarica. Nikako nije želeo da je upotrebi, ali ako bi neko od one dvojice uzeo oružje...

— Nadam se da ćete bar ostaviti oružje kad nas budete propuštali kroz šake — rekao je Tarner bez imalo straha u glasu.

Nije verovao nepoznatim nasilnicima. Možda su blefirali i hteli odmah da ubiju i njega i Redinga.

— Bez brige, za početak nam oružje nije potrebno — odvrati jedan od tipova.

Zatim obojica skinuše opasače i staviše ih na najbliži sto.

Sada su leđima bili okrenuti tom stolu i Smoki se pitao koliko bi bilo pametno da se došunja do stola i uzme revolvere.

Ipak, odustao je od te ideje, jer je znao da sa takvim ljudima nema šale. Možda bi sve ispalo gore nego što će biti ako sve bude teklo nekim svojim tokom.

Drugo, možda su njihovi naoružani prijatelji bili pred vratima saluna, spremni da stupe u akciju ako se dogodi nešto što nisu predvideli.

Kao da je znao o čemu vlasnik saluna razmišlja, jedan od siledžija reče:

— Nemojte da se neko usudi da dira naše oružje, jer će nastradati! Nismo toliki divljaci da treba da nas se svi plašite. Mi ovde imamo posla samo sa ovom dvojicom. Neka se oni brane sami!

Nasmejali su se.

Očigledno je to za njih bila obična zabava.

Po njihovom mišljenju, imali su posla sa dvojicom bezazlenih ljudi koji verovatno neće ni znati da se brane i koji će, pošto dobiju dobre batine, pristati da urade ono što Hevilend traži od njih.

Međutim, Tarner i Reding su stajali sasvim mirno, ne pokazujući strah od krupnih tipova. Zauzeli su poze kao pred boks-meč, i čekali.

U trenutku kad je jedan od snagatora jurnuo na Tarnera, Link zgrabi jednu slobodnu stolicu i baci je na napadača.

Ovaj to prekasno primeti.

Spotaće se o stolicu i pade.

Uto mu Tarner priskoči, sede mu preko grudi, pa ga uhvati za vrat.

Drugi tip jurnu na Redinga.

Trejsi Reding je pokušao da se izmakne, ali mu to nije uspelo sasvim.

Protivnik ga je dokačio i oborio.

Onda je intervenisao Gari Piterli.

Kako je siledžija stajao nagnut nad Redingom, Gari se zaletao na

njega, u nameri da ga sruši. Ali, tip je bio suviše tvrd, pa je ostao na nogama. Gari ispruži nogu i zaustavi napadačevu, kad je ovaj hteo da šutne Redinga. Reding je to iskoristio i brzo se podigao.

— Čekajte! — uzviknu jedan od napadača. — Ovo je trebalo da bude tuča nas četvorice!

— Kako to misliš da je trebalo da bude? — iznenađeno ga upita Tarner. — Napadate nas, hoćete da nas tučete, nas za pravila niste pitali.

Imamo prava da se branimo kako mi znamo, a naši prijatelji hoće da nam pomognu. Moram vam reći da nas dvojicu možete lako pretući jer nismo vični u pesničenju. Ili odustanite, ili se pomirite s tim da će i vas neko istući.

Jedan od gorila opet navali na Tarnera, ali sada su se u tuču umešali i ostali gosti.

Gari i Link su istinski uživali u tuči i pokazali su svima šta znaju. Bili su pravi stručnjaci i za napade i za odbranu.

Dvojica gorila su brzo odustali od tuče.

Pokunjeni, kada su ih građani Lourensa za trenutak ostavili da predahnu, pošli su prema stolu na kom su bili njihovi opasači.

Ali, pre nego što su uspeli da dođu do njih, naišao je gradski šerif Hilari Moris i stao pred njih.

— Ostavite to, momci. U našem gradu se izazivanje tuče kažnjava. Noć ćete provesti u ćeliji, a sutra ćete biti proterani i ne smete se vraćati ovamo bar dve godine.

— Meni kažeš? — upita jedan od njih.

— Da, tebi i tvom drugu.

— A ovi što su se tukli sa nama? I oni moraju u zatvor!

— Sama tuča nije kažnjiva, ali je

kažnjivo izazivanje nereda, a to ste vas dvojica upravo uradili!

Mladić koji je bio bliže šerifu, pokazao na Garija i Linka:

— Ova dvojica sigurno retko izlaze iz zatvora, sudeći po načinu na koji se tuku — reče. — Hoćete da kažete da oni nikada ne izazivaju nered?

Šerif pogleda u dvojicu koje su doveli Hju Tarner i Trejsi Reding. Bio je obavešten o njihovom angažovanju.

— Oni, pre svega, rade kod gospodina Tarnera i gospodina Redinga, a tuku se samo međusobno, iz zabave, ili, da bi održali formu i svoje veštine demonstrirali u ovakvim prilikama, kad naiđe neko željan kavge i tuče. Rekao sam vam dovoljno, a sada se gubite! Uzmite svoje opasače i da vas nisam video više u Lourensu i okolini!

— Ali...

— Šta hoćeš? Oprostio sam vam zatvor, a ti se još buniš!

— Mi... mi moramo biti ovde sutra, jer... treba da se nađemo sa... našim prijateljima.

Uto Hju Tarner pride šerifu:

— Hilari, to su plaćenici Daglasa Hevilenda. Hevilendu se ne sviđa što smo svedočili protiv njega i sada hoće da nam se osveti. Poslao je ove ljude da nas srede. A znaš već šta su sinoć uradili. Njima ništa ne sme da se oprost, jer će doneti nemir u naš kraj, a to nam zaista nije potrebno. Lepo nam je i bez takvih. Dobro što Hevilend nije više među nama, jer nam je, s obzirom na svoju prošlost, mogao naneti dosta zla.

— Onda ćemo ipak u zatvor s njima! — reče šerif. — Ja sam mislio da su to samo grubi momci željni malo zabave, ali ako je tako kao što kažeš, Hju, onda nećemo biti sentimentalni prema njima.

Dva revolveraša se pogledaše.

— Šerife, ako nas budete držali u zatvoru bar dva dana, imaćete prilike da nas upoznate i vidite da nismo onakvi kakvim nas vi smatrate.

Hilari ih pogleda namrgođeno.

— Hvala, ne bih želeo pobliže da vas upoznam, dovoljno mi je i ovoliko. Hoćete da se predstavite kao obični, poštteni momci, a došli ste da izazivate nered i pretučete dva naša ugledna građanina.

Sve to vreme Gari i Link su smeškajući se gledali u dva momka slična njima i, po svemu sudeći, jedni drugima su bili simpatični iako su ih stalno svrbele pesnice, i jedne i druge.

Bilo je nečeg sličnog između njih, i to su svi oni osećali.

Jedan od dvojice nasilnika htjede da kaže nešto, ali učuta.

Učutaše svi.

Izdaleka, dopirao je topot konjskih kopita. Po svemu sudeći, nailazilo je više jahača.

Šerif se prvi pribra, pa reče:

— Izgleda da idu vaši kompanjoni, momci. Videćemo šta su naumili. Za svaki slučaj, vas ćemo...

— Šerife, pustite nas da idemo — počeo onaj viši — ili da ostanemo. Mi nemamo nikakve veze sa onim Hevilendom, nismo ga nikada ni videli.

— Tačno je — reče drugi.

Tarner im pride sasvim blizu.

— Ako ga nikada niste videli, zašto radite za njega? Ko vam je naredio da dođete ovamo i istučete mene i mog prijatelja? — upita.

— Ko vas plaća?! — dodade Reding.

— Naš šef zove se Dejv Maršal... Mi sve radimo po njegovom nalogu, a on... Mi ne znamo od koga on dobija zadatke. Možda ni on lično ne poznaje tog Hevilenda. Mi smo naj-

beznačajniji u tom krugu, tek smo na samoj ivici i zaista ne znamo ko je glavni i...

Topot se čuo sve glasnije, jahači su se sve više približivali.

— Koliko su vam platili da nas pretučete? — upitao je Reding.

— Po pedeset dolara svakome... pokunjeno odgovori jedan od siledžija.

— Znači, ovoga puta nećete dobiti po pedeset dolara — konstatovao je Tarner. — Pa, s obzirom na ono što znate i možete, niste ni skupi.

— Gazda! — uzviknu Link. — Gari i ja smo spremni da svoje plate podelimo sa njima, pa da i oni rade, jedan sa mnom, a drugi sa Garijem!

Šerif se naljuti.

— Jesi li ti normalan, Gari?! Takve tipove dovući u ovaj miran kraj!?

Gari reče:

— Zar ne vidite da su to u suštini momci koji su samo hteli da zarade koji dolar. Da su opasni kao što mislite, sada bi ovde bilo mrtvih, ili bar ranjenih. Jedina im je mana što vole da se tuku, a volimo i nas dvojica. Sve bi to za Lourens bilo korisno. Imali biste malu vojsku koja bi vas branila ili bar predstavljala neku opomenu onima koji dolaze sa nepoštenim namerama.

Šerif je sevao očima.

Onda mu Reding objasni:

— Hilari, zašto se ljutiš, ideja uopšte nije loša. Ako momci pristanu, mi se slažemo, zar ne, Hju?

— Ja se slažem — odgovori Tarner. — Možda bismo time pokvarili Hevilendovu računicu.

Topot je dopirao iz ulice i sve više se približavao Smokijevom baru.

Šerif je u nedoumici gledao u dva momka.

— Hilari — obratio mu se Tarner — nemamo vremena za razmišlja-

nje. I, ne zaboravi, ako angažujemo momke, oni već u sledećem trenutku mogu da pokažu šta znaju i kako će braniti Lourens.

— Dobro — reče šerif pomirljivo — ali neka znaju da se ovde oružje ne sme koristiti. . .

— . . . osim u samoodbrani i odbrani ljudskih života — dopuni ga Trejsi Reding.

Na to niko nije mogao da kaže ništa, jer su se vrata saluna naglo otvorila i u njima su se pojavila tri naoružana tipa.

Kad su ušli u lokal, zavladała je tišina.

Pogledali su u dvojicu snažnih momaka, čiji su opasači i koltovi bili na stolu pored njih.

— Ne vidim da iko leži isprebijan! — zagrmelo je jedan od trojice. — Zašto ste tako neoprezno ostavili oružje? Lorni, duguješ objašnjenje!

Lorni je bio onaj viši.

Nešto je promumlao i ispružio ruku da uzme svoj opasač.

Tarner, Reding i šerif se pogledaše. Najmanje im je bilo potrebno da se u tim trenucima Lorni i njegov drug predomisle.

Smoki je stajao za šankom, tako da mu je sačmarica bila nadohvat, a i šerif je bio spreman da se maši revolvera, ako bude morao.

Lorni stavi sebi opasač, a drugi dade svome drugu, pa ga i on stavi o pojas.

— Beri! — viknu onaj od vrata.

— Da? — javi se drugi mladić.

— Veži Tarnera i Redinga, vodimo ih sa sobom. Lorni, ti mu pomoz!

Ponašao se tako kao da je gazda. Bio je siguran da se njegova reč sluša i nije mu bilo ni na kraj pameti da će se neko usuditi da mu protivureči.

Ali, dogodilo se upravo to.

— Nećemo vezati ovu dvojicu i nećemo ih povesti sa sobom! — rekao je Lorni.

Šef bande se namrgodi.

— Šta si rekao?! Pazi samo, da vas ne bismo ubili sve, pa onda zaista niko odavde neće imati prilike da ode. A vas dvojica, ne zaboravite da plaćam vaše usluge.

Beri reče:

— Ono što si nam dosad platio odradili smo. Za ovo nismo dobili ni akontaciju.

— Prvo ćeš uraditi ono što treba, pa ću te platiti, to je moje pravilo.

— U tom slučaju, nas dvojica ti ništa ne dugujemo, a nismo dužni ni da slušamo tvoje zapovesti. Dvaput smo se tukli po tvojoj naredbi, isplatio si nas i sada smo kvit, Dejve.

Bio je to Dejv Maršal, čovek koji je neposredno izdavao naređenja ostalima.

Dejv Maršal počeo da približava ruku dršci revolvera, a pri tom značajno pogleda drugu dvojicu.

— Tako neće moći! — rekao je Lorniju i Beriju. — Od nas niko nije otišao a da ne bude kažnjen zbog neposlušnosti! Kvarite nam čitav posao. Još se možete predomisliti, dajem vam deset sekundi!

— Ne moraš ništa da nam daš, mi ionako imamo nove gazde. Biće bolje da se izgubite pre nego što išta preduzmete, jer se nećete provesti dobro.

Ali, Dejv Maršal je i dalje držao ruku na dršci revolvera.

Svi su pogledali prema vratima kad su se iza trojice naoružanih tipova pojavila dva čoveka iz Lourensa. Naišli su nečujno, držeći revolvare. Očigledno su videli da su trojica jahača stigla u grad i znali njihove namere.

— Ne miči se! — uzviknu jedan od njih. Trojica revolveraša htedoše, ipak, da se okrenu i izvade svoje revolvere, ali su Lorni i Beri već bili izvadili svoje koltove i trojicu bivših kompanjona držali na nišanu.

Sada nije bilo šanse da dobiju igru.

I šerif je izvadio revolver. Nije nameravao da ga upotrebi, ali je morao bar da pokaže da ga ima i u slučaju potrebe da puca.

Dejv Maršal je s nevericom gledao u šerifa i dvojicu momaka sa revolverima. Nije nikako mogao da se pomiri s tim da se preda.

Pokušao je da napravi pometnju. Ipak, je, i to zadivljujućom brzinom, izvukao svoj revolver i uperic ga u Lornija.

Preostala dvojica nisu mogli ništa, jer su im se u leđa zabile cev dva revolvera.

Šerif ispali hitac u vazduh, kao opomenu.

Lorni je reagovao munjevito; ispružio je nogu i njome izbio revolver iz Maršalove ruke, a zatim ga je nekoliko puta pesnicom udario u lice.

— Evo ti, bitango!

Pridružio mu se i Beri.

— Baci oružje! — viknuo je šerif, i ona dvojica spustiše opasače sa koltovima.

Lorni i Beri navališe i na njih.

A onda su im u pomoć priskočili Gari i Link.

Tarner, Reding, šerif i ostali nasloniše se na šank i, kao da su u pozorištu, zagledali su se u »pozornicu« koja se nalazila kraj samih vrata.

Tarner se nasmeja, pa upita šerifa:

— Šta misliš, da li će se posle ova ti momci vratiti i ponovo pokušati da unesu nemir u Lourens?

Šerif nije odgovorio odmah. Pokretima ramena je pratio ono što se događalo, čak je podizao i pesnice, toliko se bio uživeo u »predstavu«.

Ne okrećući glavu prema Tarneru, on mu najzad odgovori:

— Ne verujem. Ova trojica biće tako premlaćeni da će zauvek zaboraviti Lourens. A oružje im nećemo vratiti, neka odu bez njega.

— U tom slučaju neće biti interesantni ni Hevilendu, mada će, dok stignu do njega, sigurno nabaviti drugo — rekao je Reding. — Ali, zaboraviće Hevilenda posle ovih batina. A i Lourens. Hoćete li da se opkladimo?

K R A J

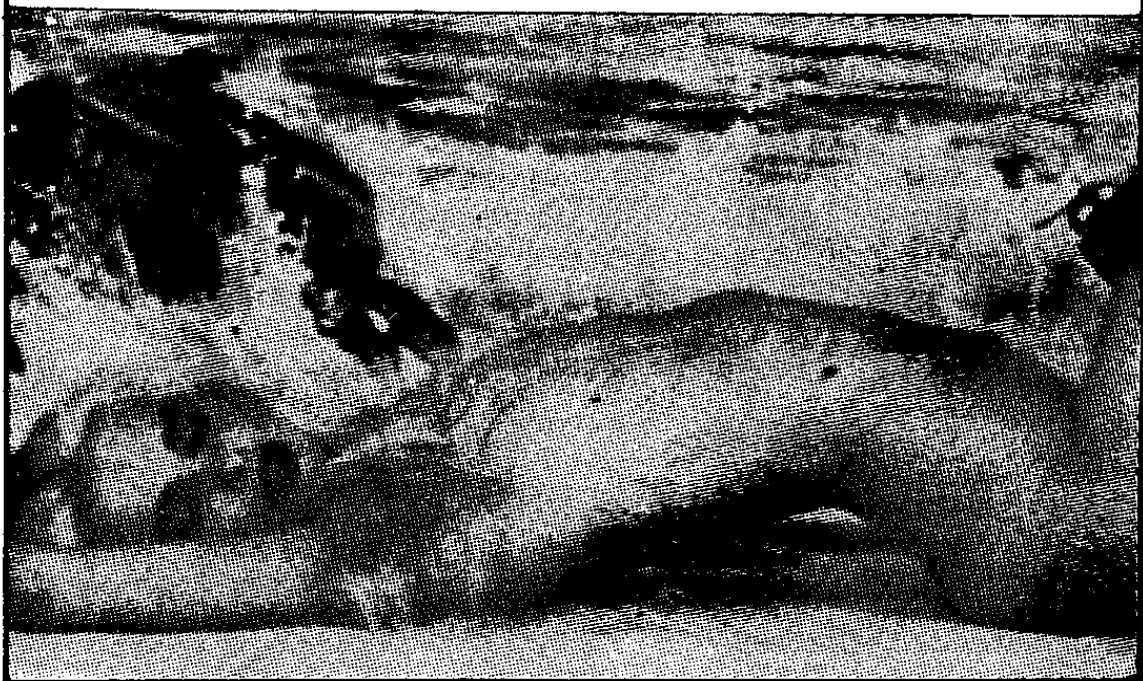
USKORO



**na svim
kioscima
nova revija**



SEKSPRES



NOVA KRIMINALISTIČKA SERIJA

SVAKOG MESECA NOVA EPIZODA

U STRIPU **NIK
RAJDER**

NAPETO
VRATOLOMNO
ŽESTOKO



NA SVIM KIOSCIMA

NAJNOVIJI FANTASTIČNI STRIP

NA SVIM KIOSCIMA

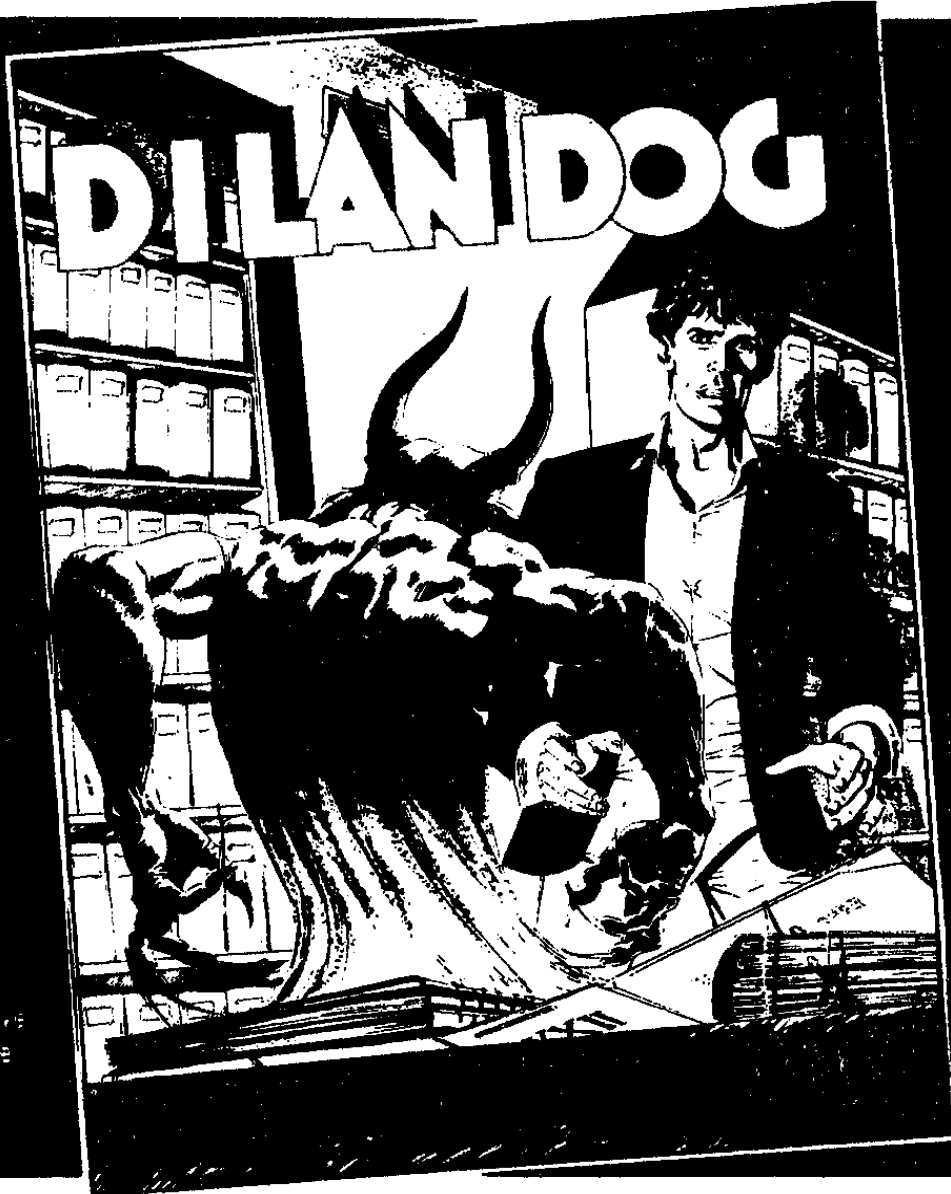
SPECIJALNO IZDANJE »ZLATNE SERIJE«

DILAN DOG

DILAN DOG
detektiv koji
se ne plaši
strave i užasa

DILAN DOG
u događajima
na granici
snajave

DILAN DOG
rešava slučajeve
koji prevazilaze
i najbujniju
maštu



DILAN DOG se hvata ukostac sa silama mistike i zla

DILAN DOG NA SVIM KIOSCIMA

SANDANS

PLAVOKOSI INDIJANAC

- *Neustrašivi borac za prava Indijanaca*
- *Hrabar, nepokolebljiv i pravdoljubiv*
- *Uvek na pravoj strani*
- *Nežan ali i surov, ako to zahteva situacija od njega*

ZAPAMTITE
SANDANS
PLAVOKOSI INDIJANAC

U SLEDEĆEM BROJU

DŽ. Bentin

TAJNA

FORT SMITA



Sandans je razmišljao. Mogao bi, bez većeg napora, da se otarasi nepoželjnih posetilaca, ali se plašio da će time navući gnev šerifa iz Fort Smita. Poglavica Sokolovo Oko mogao bi imati ozbiljnijih problema. . .



JUGOBANKA

**DODITE
DA SE DOGOVORIMO**